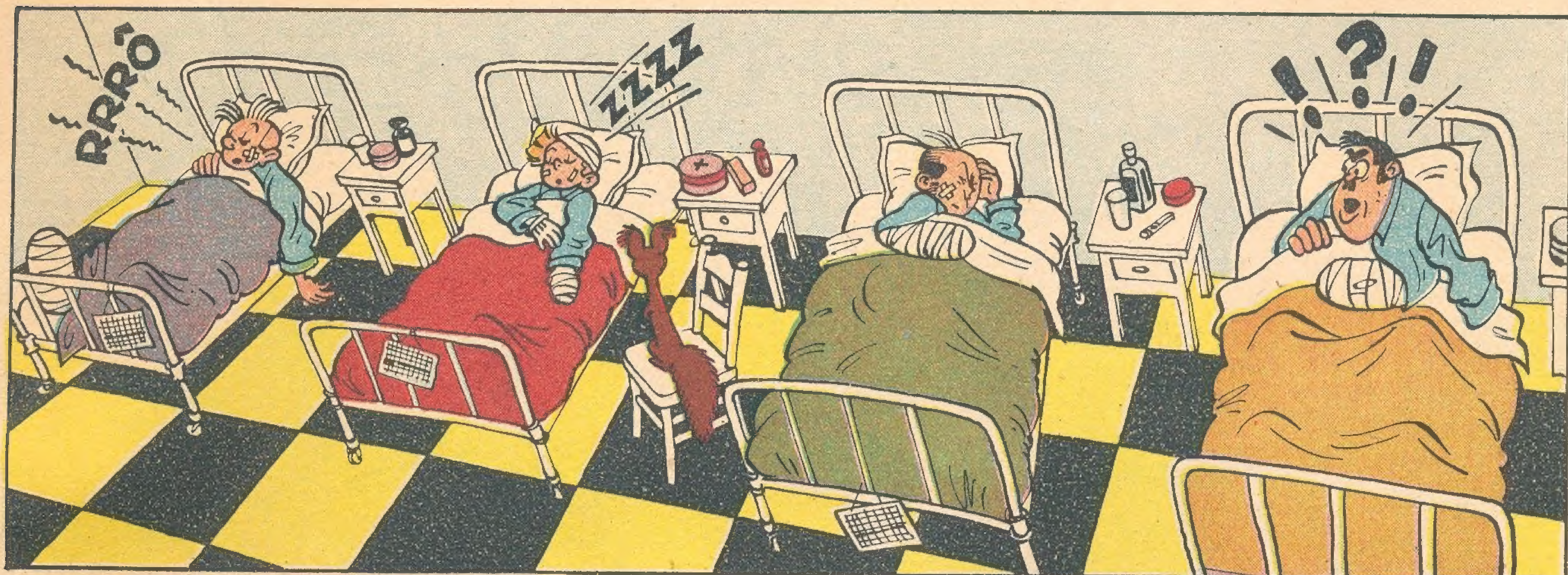
WEEKBLAD

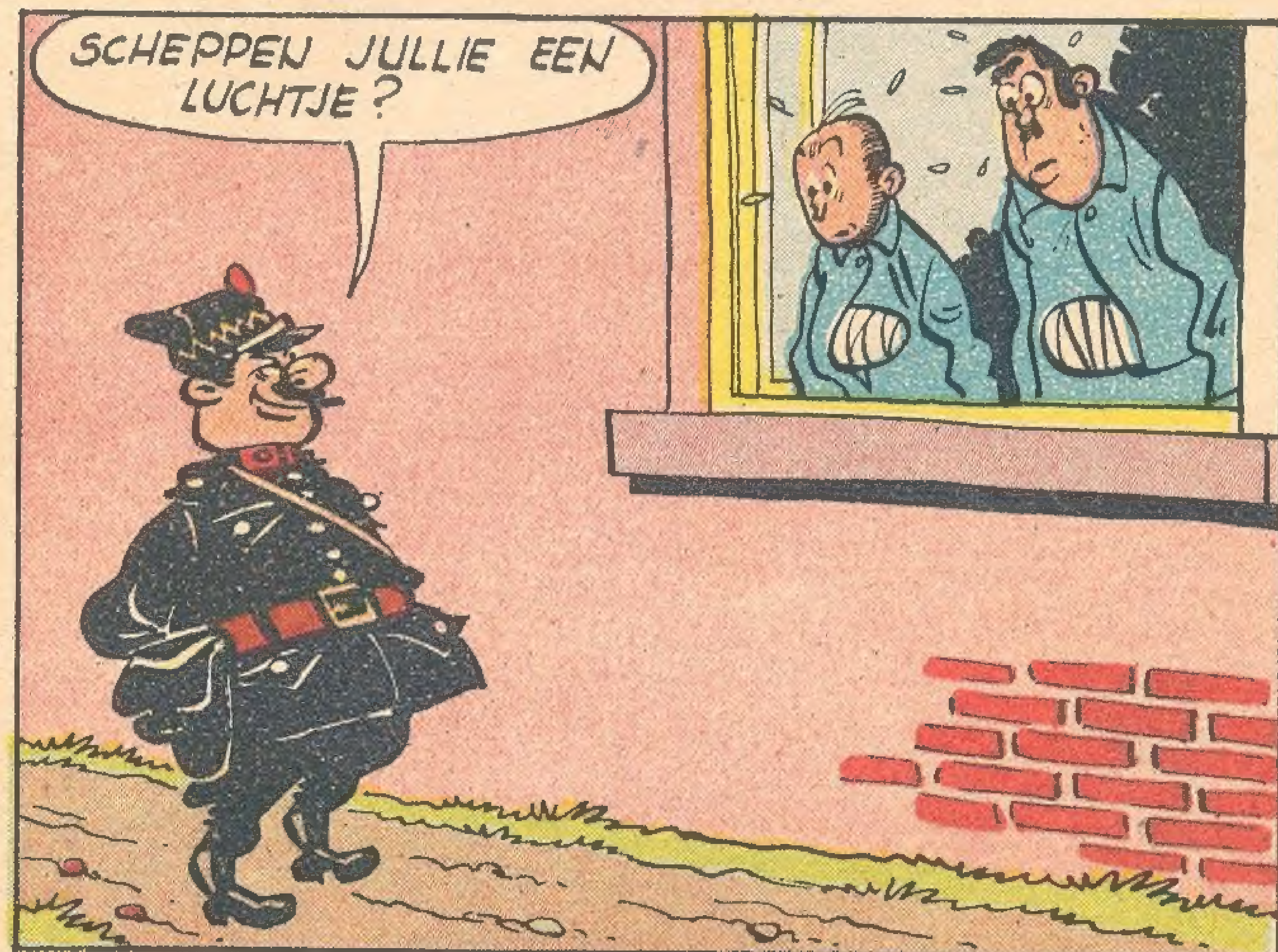
ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 550. — 12 OCTOBER 1950. — 24 BLZ.

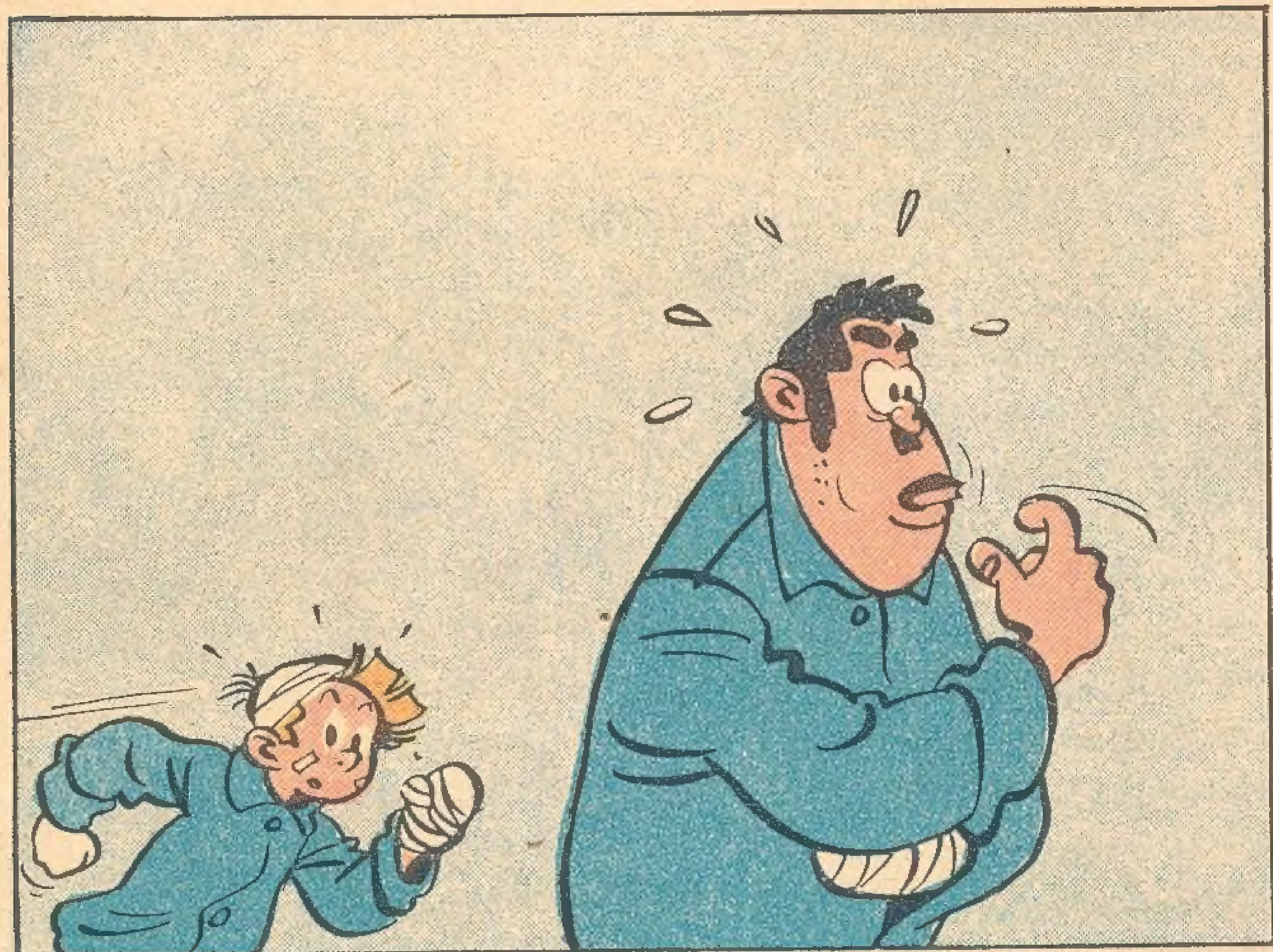

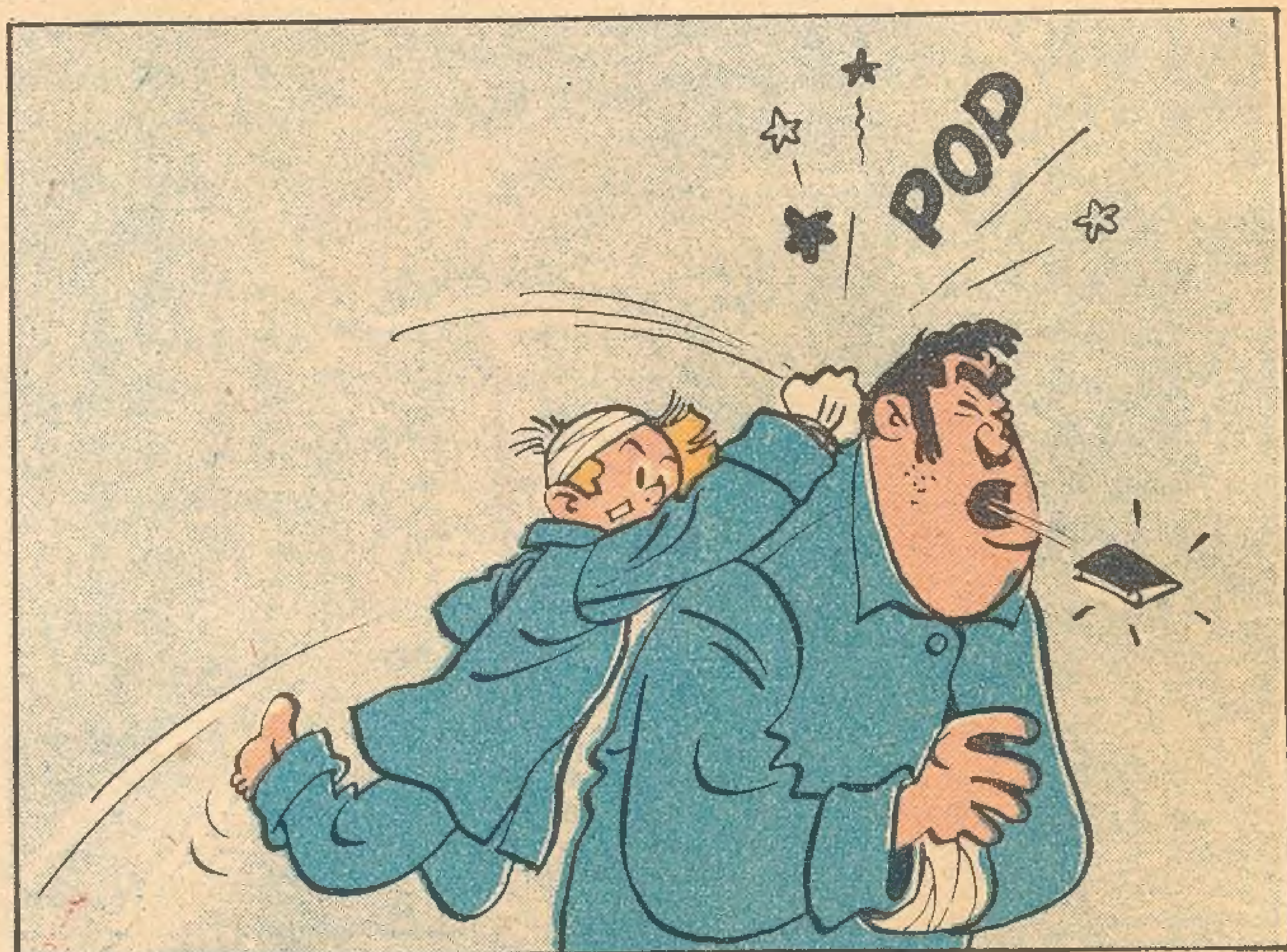

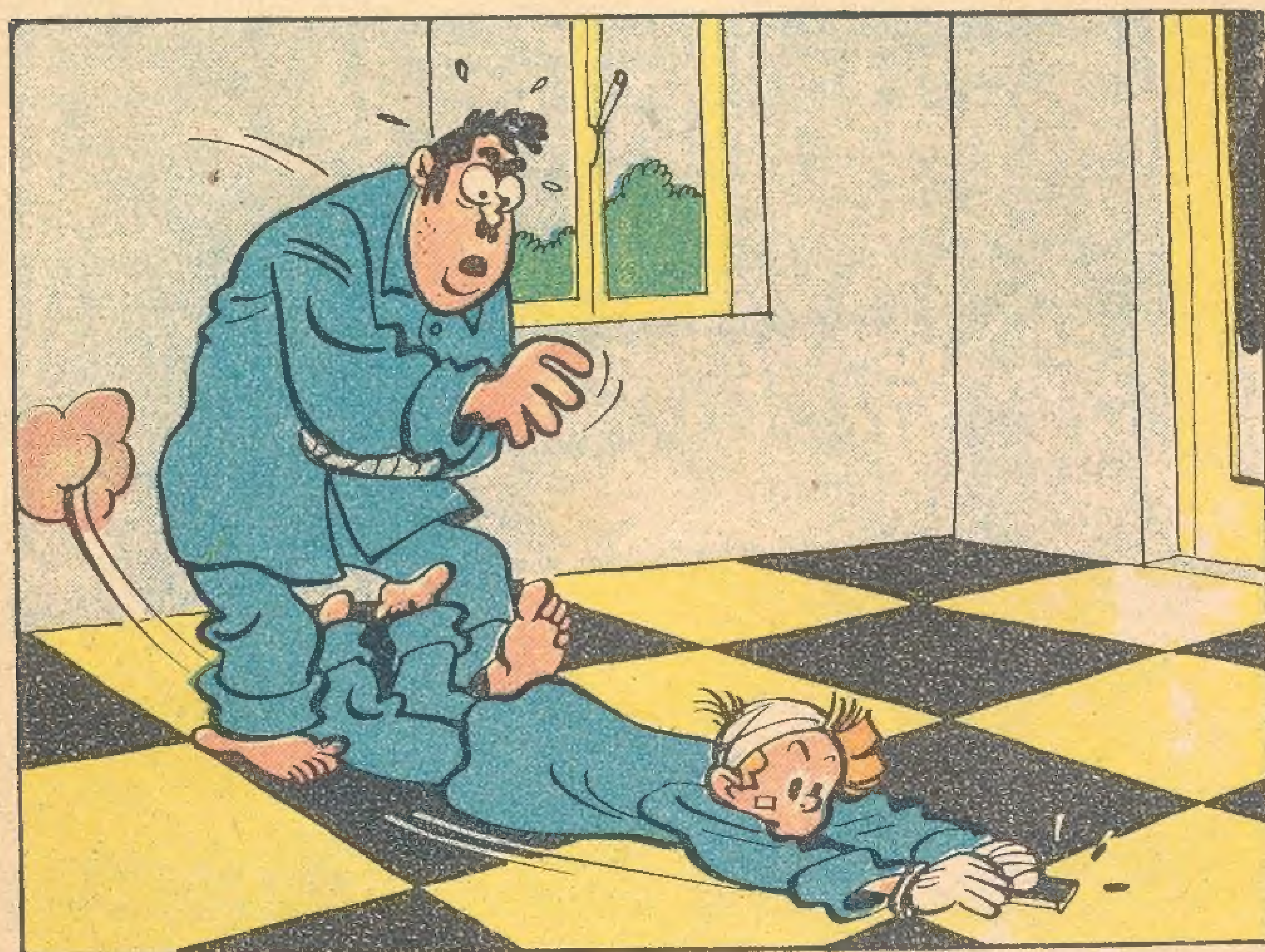

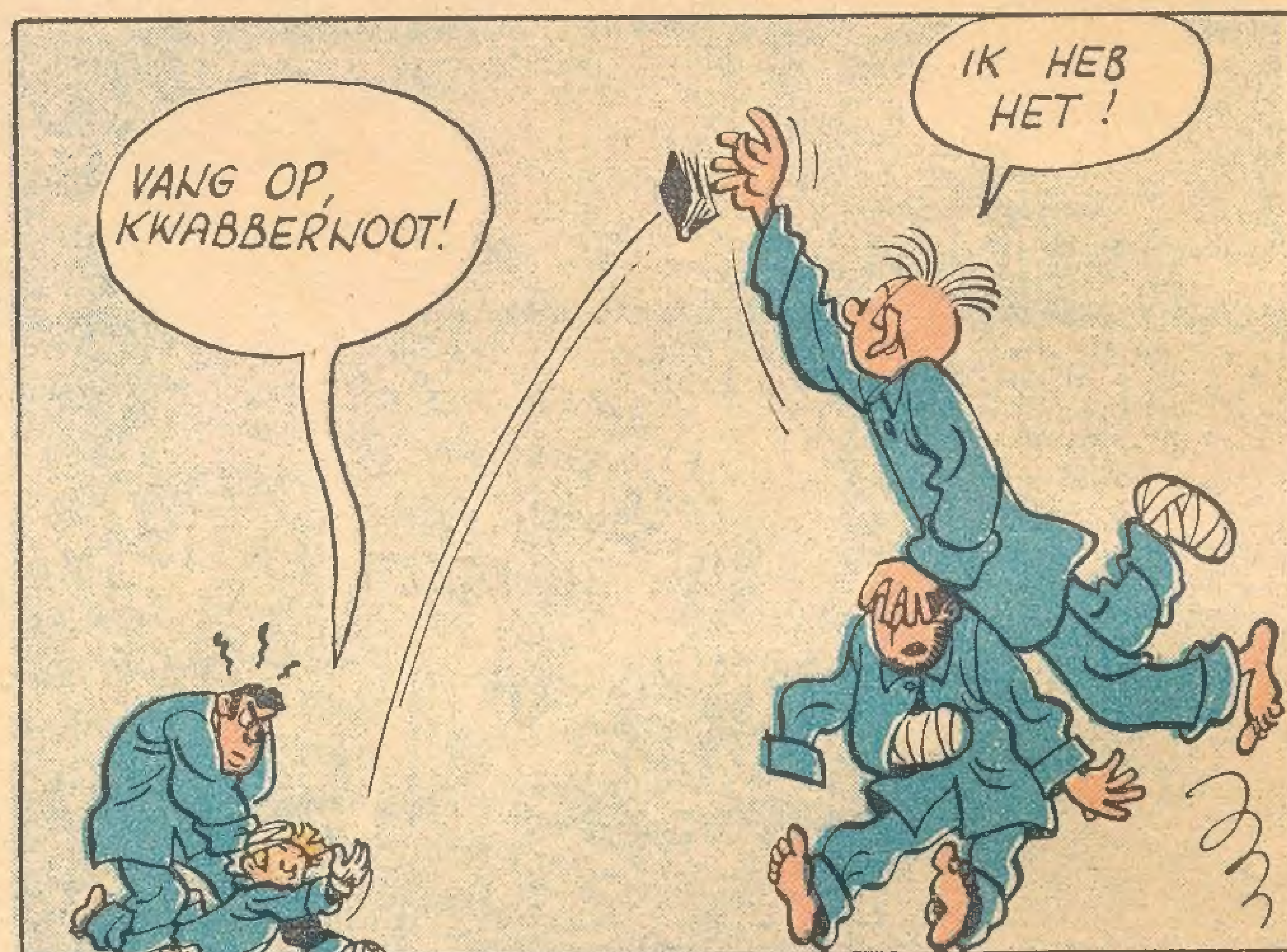

GEEF HIER DAT BOEKJE !...
AI ! VANG OP, NESTOR !

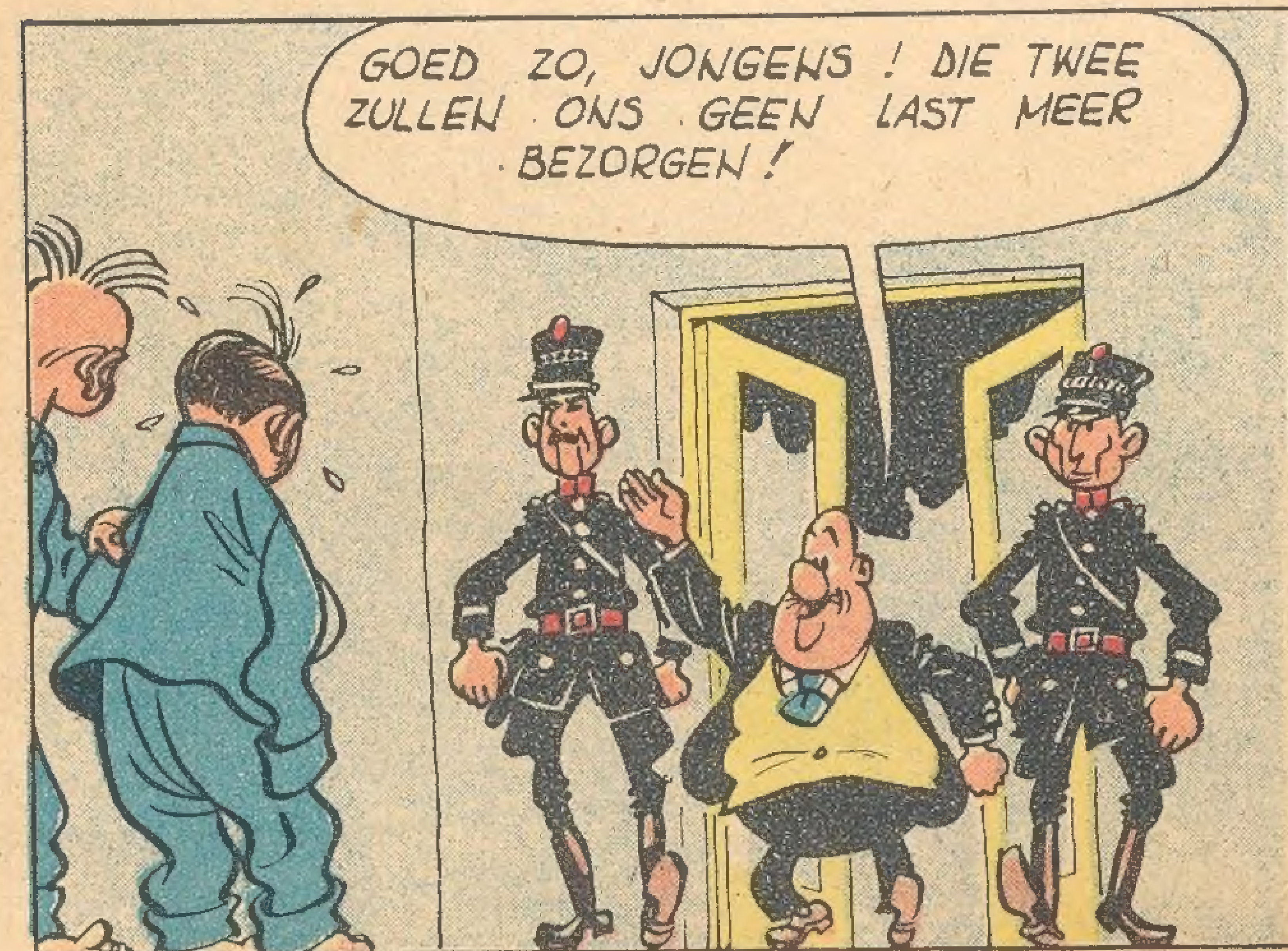

WAT MOET IK ER NU MEE BEGINNEN ?
SLIK HET IN !...
SLIK HET IN ! MAAR VLUG !

POP

VANG OP, KWABBERNOOT !
IK HEB HET !

GOED ZO, JONGENS ! DIE TWEE ZULLEN ONS GEEN LAST MEER BEZORGEN !

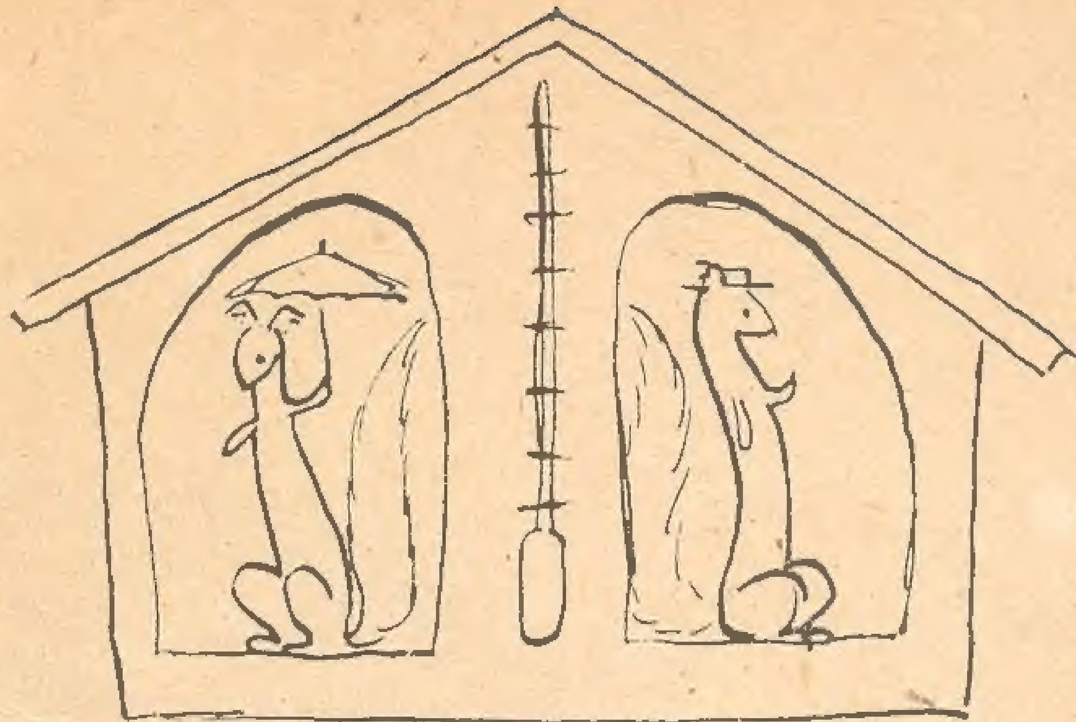

ROBBEDOES EN PIET KWABBERNOOT, JULLIE HEBBEN INSPECTEUR KOELBLOED DE LOEF AFGESTOKEN !...
EINDE

MET barometers gaat het dikwijls zoals met de brandweer : op 't ogenblik dat je ze nodig hebt, laten ze je in de brand.

Maar nu is er wat nieuws op gevonden. Mogelijk heb je al gehoord over die nieuwe barometers die onlangs op de markt gebracht werden. Ze kosten maar een kleinigheid en nochtans zijn ze de betrouwbaarste die je krijgen kunt. Het is een gewone briefkaart die een... ezel voorstelt. Inplaats van een staart hebben ze hem een fijn vlassen touwtje gegeven dat uit de briefkaart hangt.

De gebruiksaanwijzing staat er op : je moet de kaart buiten hangen. Beweegt de staart, dan is er wind. En wordt de staart nat, dan regent het. Zie je de staart niet, dan is 't mistig...

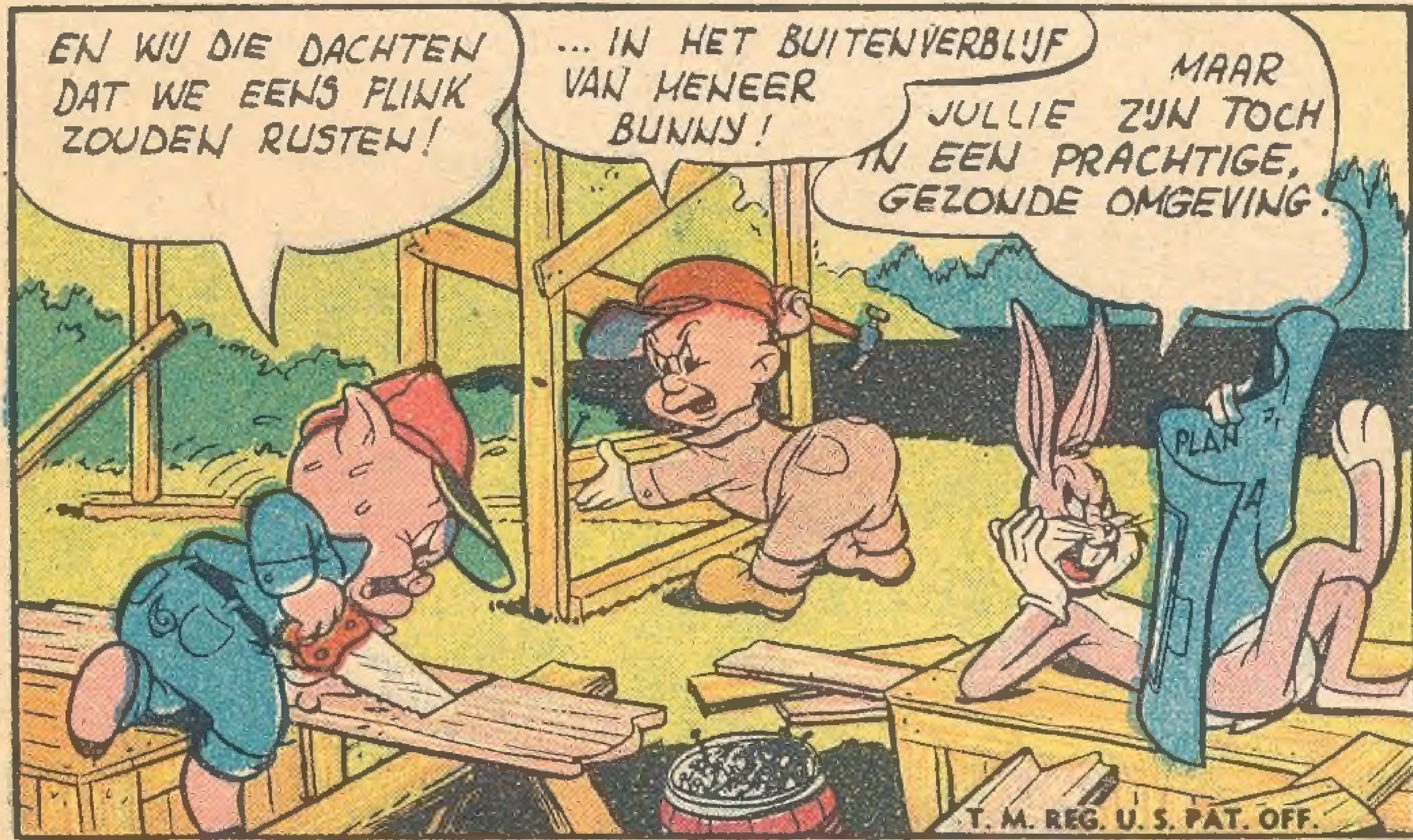
Maar misschien is het nog gemakkelijker als je een barometer neemt zoals die waarover ROBBEDOES je deze week vertelt in « Mijn Oom de Weerprofeet ».

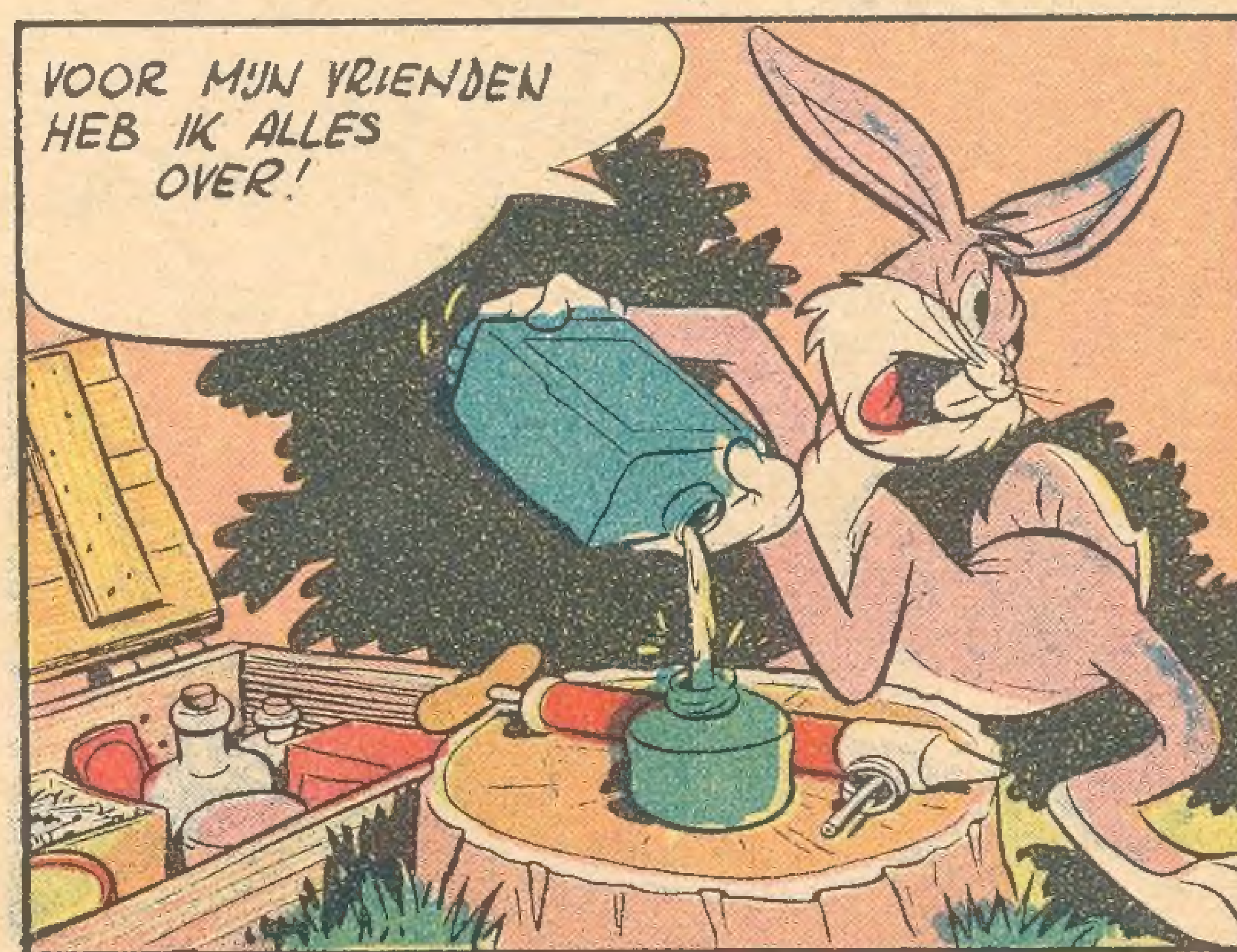

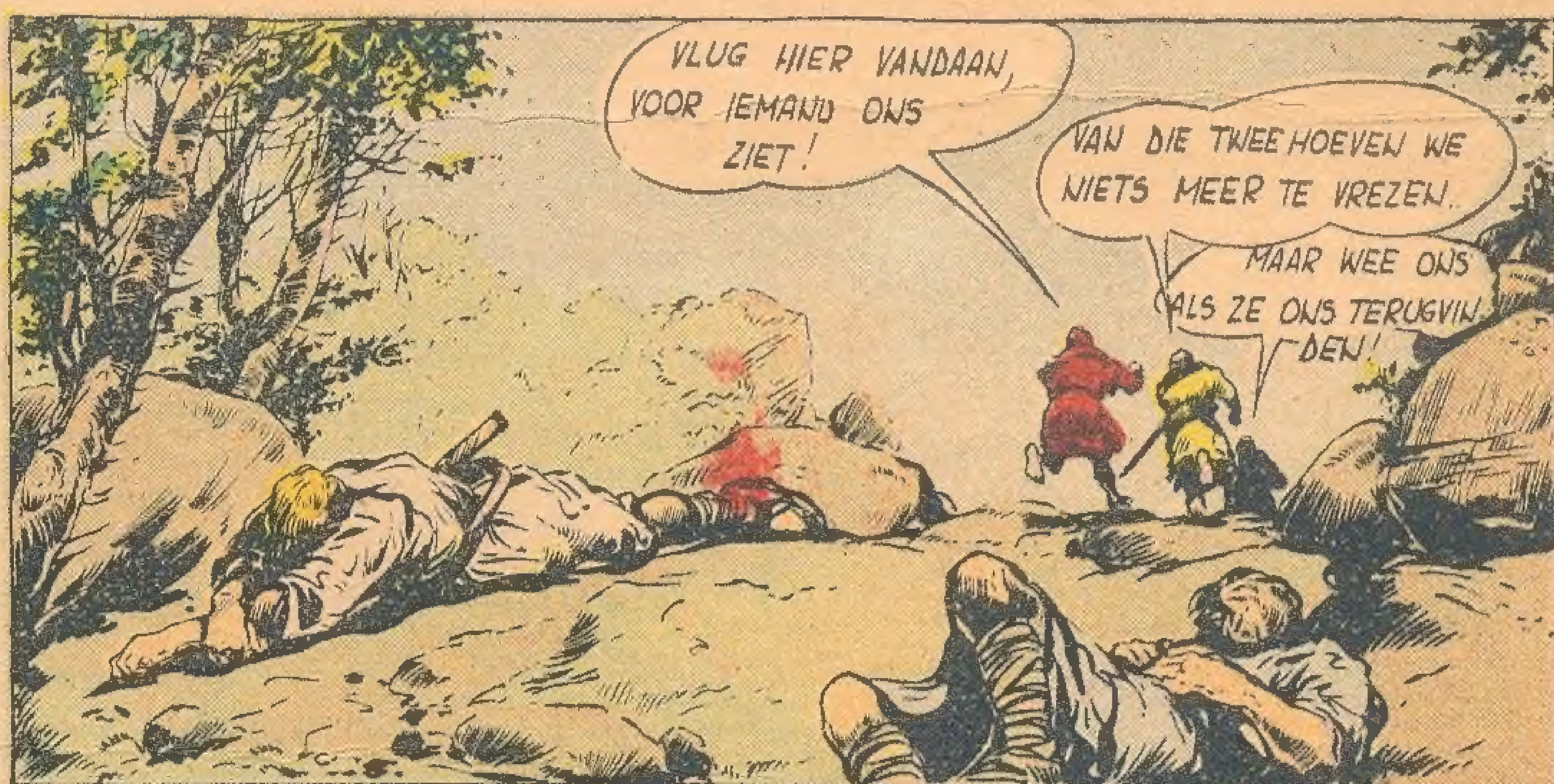

Ridder Parsival

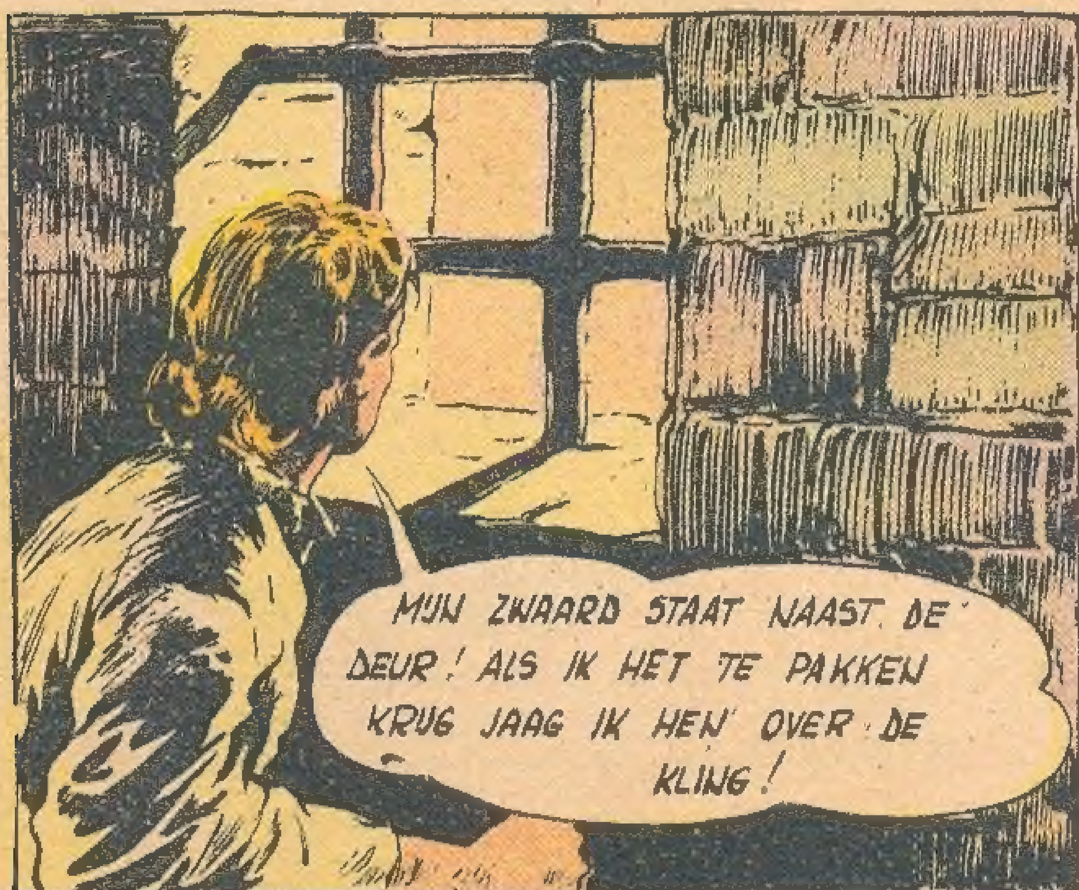

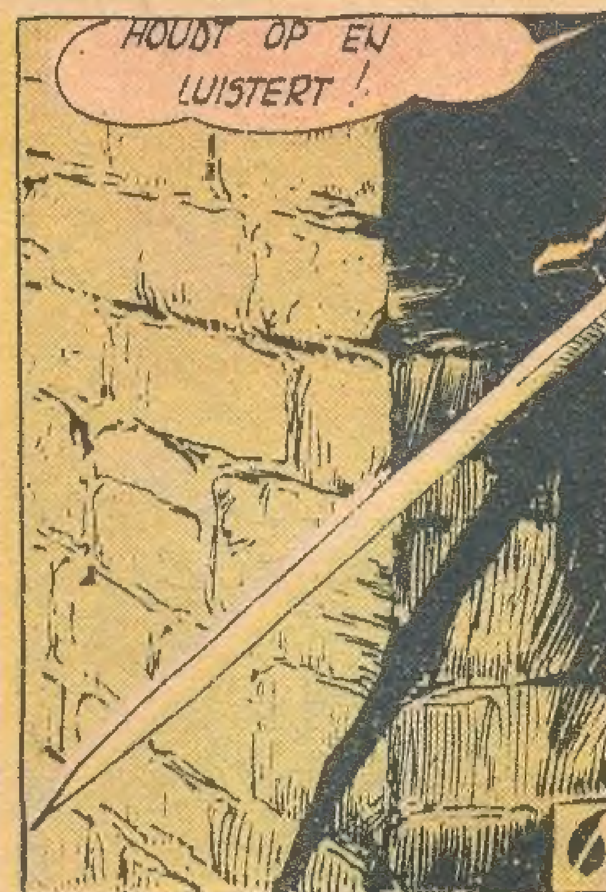
PARSIVAL NEEMT ONGEMERKT ZIJN ZWAARD WEG EN SLAAT VAN UIT HET DUISTER ZIJN AANVALLERS GADE.. EEN GEVOEL VAN WOEDE GRIJPT HEM AAN, TERWIJL HET BLOED VAN ZIJN WONDE OVER ZIJN GEZICHT VLOEIT.

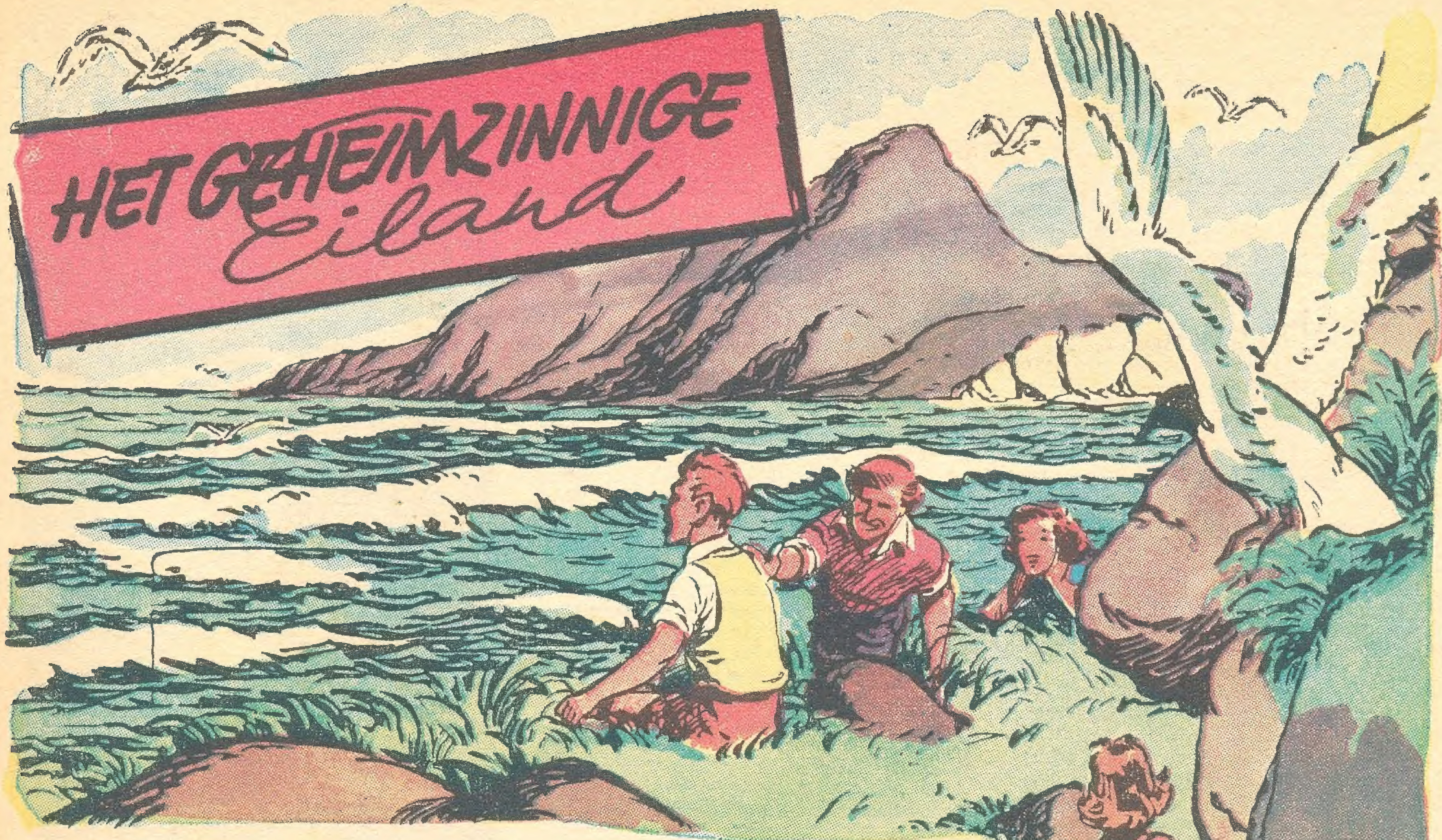

(6)

KORTE SAMENVATTING. — Jack, z'n zusje Lucy-Ann en zijn papegaai Kiki, brengen hun laatste vacantiedagen door bij hun vriendjes Philip en Dinah Mannering, die bij hun oom en tante, Mr en Mrs Sullivan, wonen in een oud, tot puin vervallen kasteel bij de zee. De jongens zullen hun intrek nemen in de torenkamer en Jo-Jo, de negerknecht, steekt een handje toe om hun spullen naar boven te brengen. De kinderen maken zich vrolijk over de neger, die 's nachts « dingen » ziet ronddwalen op zee...

— Die ouwe brompot! zei Jack verbaasd. Ik begrijp niet, hoe jullie het met hem uit kunt houden.

— Ach, wie zou er anders in zo'n verlaten huis willen werken, zei Dinah. Niemand! Zelfs Jo-Jo zou het niet willen, als hij niet half gek was.

Lucy-Ann vroeg toch aan Jo-Jo of ze met hem mee mocht gaan, als hij boodschappen ging doen.

— Nee! zei de zwarte man en fronste z'n voorhoofd.

— O, asjeblief, Jo-Jo, zei Lucy-Ann, hem smekend aankijkend.

In de regel kreeg zij haar zin, als ze erg graag iets wilde... maar niet van Jo-Jo.

— Ik nee gezegd, herhaalde de zwarte man en liep weg.

Z'n lange armen bengelden langs z'n zijden. Lucy-Ann staarde hem na. Wat een akelige man was hij toch! Waarom kon hij niet iemand van hen meenemen om boodschappen te gaan doen? Omdat hij slecht gehumeurd was, veronderstelde zij.

Het was enig om op Craggy-Tops te zijn, al waren er enkele dingen minder prettig. Warme baden, bijvoorbeeld, konden maar een keer in de week genomen worden. Men kon natuurlijk wel iedere dag een bad nemen, als men dat wilde, maar dan moest het grote vuur gestookt worden en moest men zelf de ketels warm water mijlenver over stenen trapjes naar de badkuip brengen, die in 'n klein kamertje stond, dat badkamer genoemd werd. Nadat hij het een keer gedaan had, verklaarde Jack, dat het er eigenlijk niet op aan kwam, als hij gedurende zijn verblijf op Craggy-Tops geen warm bad meer nam. Hij ging toch twee of drie keer per dag in zee en dat was net zo goed.

De meisjes hadden elk een taak gekregen en die vervulden zij zo goed ze konden. Tante Polly kookte, oom Jocelyn verscheen zelfs niet aan de maaltijden. Tante Polly bracht zijn eten in zijn studeervertrek. De kinderen vergaten bijna, dat hij in huis was.

De jongens moesten water putten en het binnen brengen en ook hout hakken voor de keukenkachel en de brandstof in de petroleumkachel aanvullen. Om beurten moesten ze met de meisjes de lampen schoon maken. Niemand deed dat graag, het was zo'n vuil werkje.

Jo-Jo zorgde voor de auto en het lapje grond, deed het grove werk, maakte de ruiten schoon, als ze te vuil werden door het zoutige schuim en deed nog allerlei andere werkjes. Hij had een eigen boot. Een stevige goede boot met 'n klein zeil.

— Zou hij ons zijn boot laten gebruiken? vroeg Jack.

— Natuurlijk niet, zei Philip overtuigd. En je kunt het beter niet zonder zijn toestemming proberen. Hij zou je een pak slaag geven. Die boot is z'n oogappel. Wij mogen er geen voet inzetten.

Jack ging er naar kijken. Het was inderdaad een goed bootje en het moest heel wat geld gekost hebben. Het was pas geverfd en tip-top in orde. Er lagen roeiriemen in, een mast en een zeil en heel wat vistuig. Jack zou er dolgraag mee uitgevaren zijn. Maar toen hij er eens naar stond te kijken en zich afvroeg, of hij zijn voet op de rand zou durven zetten om te voelen, dat de boot schommelde, verscheen de zwarte man, zijn boze gezicht nog norser dan gewoonlijk.

— Wat jij daar aan 't doen zijn? vroeg hij, terwijl hij z'n zwarte ogen liet rollen, zodat al het wit te zien was. Dat mijn boot!

— Dat weet ik ook wel, zei Jack ongeduldig. Mag ik er niet eens naar kijken?

— Nee, zei Jo-Jo en fronste zijn wenkbrauwen nog meer.

— Ondeugende jongen, zei Kiki en krijste tegen Jo-Jo, die er uit zag, alsof hij de vogel zijn nek om zou willen draaien.

— Je bent een echte gezellige vent, zei Jack die zich van de boot afkeerde.

Maar plotseling voelde hij, dat hij bang was voor de donkere man.

— Laat ik je echter een ding zeggen, ik ga op een of andere manier met een boot de zee op en jij kunt mij niet tegenhouden.

Jo-Jo keek Jack door z'n halfgesloten oogleden aan en z'n mond vertrok boos. Die lastige jongen! Jo-Jo zou het hem toch verhinderen, als hij kon.

HOOFDSTUK VII

EEN VREEMDE ONTDEKKING

ALS Jo-Jo er niet geweest was, zouden de kinderen, als ze hun dagelijkse taak volbracht hadden, een prachtige tijd gekend hebben. Er waren zoveel heerlijke dingen — zwemmen in de beschutte baai, waar het water stil was, vonden ze bij voorbeeld zalig. In de halfdonkere grotten onder de klippen spelen, was ook enig. Vissen vanaf de rotsen met een hengel, was spannend, want je kon soms hele grote vangen.

Maar Jo-Jo scheen alles te willen bederven met z'n boze gezicht en z'n voortdurende bemoeizucht. Hij dook overal op, waar de kinderen waren. Als ze zwommen, verscheen z'n zwarte gezicht van achter een rots. Als ze visten kwam hij, z'n wenkbrauwen fronsend, uit de rotsen te voorschijn en zei, dat zij hun tijd verknoeiden.

— Ach, Jo-Jo, laat ons toch alleen, zei Philip ongeduldig. Je doet net of je onze kinderjuffrouw bent. Ga asjeblief met je eigen werk door en laat ons doen, wat we willen. Wij doen toch geen kwaad?

— Miss Polly tegen mij gezegd hebben, ik 'n oogje op jullie moeten houden, zei Jo-Jo stug. Zij mij gezegd hebben, ik jullie niet in gevaar mogen laten komen. Begrepen?

— Nee, ik heb het niet begrepen, antwoordde Philip ruw. Ik begrijp alleen, dat je ons overal, waar wij zijn, komt storen. Je bederft al ons plezier. Loer ons niet altijd af, daar houden wij niet van.

Lucy-Ann gichelde. Ze vond het flink van Jack, dat hij zo met die grote zwarte man durfde spreken. Het was ook een zeurkous. Wat zouden ze het leuk gehad hebben, als hij eens vriendelijk en goedgehumeurd geweest was! Dan zouden ze met zijn boot hebben kunnen zeilen en op zee gevist hebben. Ze zouden met hem samen hebben kunnen vissen. Ze zouden in de auto tochtjes hebben kunnen maken en picknicks houden.

— Maar omdat hij zo nors en slechtgehumeurd is, kunnen we niets van dat alles doen, zei Lucy-Ann. We zouden zelfs hebben kunnen proberen om naar het Geheimzinnige Eiland te zeilen om te zien of daar net zoveel vogels zijn, als Jack zegt. Was Jo-Jo maar wat vriendelijker.

— Ja, maar hij is nu eenmaal niet vriendelijk en wij zullen dus nooit naar het Geheimzinnige Eiland gaan. En als we er eens zou-

— Kijk, er is echt een doorgang naar boven, heel donker en smal.

den komen, dan wed ik, dat er niet eens vogels op zo'n verlaten plek zijn, zei Philip. Kom, laten we naar die diepe grot gaan, die we gisteren ontdekt hebben.

Het was erg leuk om in de grotten onder de kust te spelen. Sommigen gingen tot heel diep in de klip. Anderen hadden geheimzinnige gaten in de bovenkant, die naar hogere grotten leidden.

Philip zei, dat in vroeger tijden mensen die gaten als schuilplaatsen gebruikt hadden, of er gesmokkelde goederen in verborgen. Maar nu was er niets anders in te zien, dan zeewier en lege schelpen.

— Ik wilde, dat wij een goede toorts hadden, zei Jack, toen zijn kaars voor de zesde keer uitging. We zullen al gauw geen kaarsen meer hebben. Als er maar een winkel in de buurt was, waar we vlug een toorts konden gaan kopen! Ik heb gisteren aan Jo-Jo gevraagd, of hij er een voor mij mee wilde brengen, maar hij wilde niet.

— O, daar is een reusachtige zeester, zei Philip, die z'n kaars bij de bodem van de grot hield. Kijk eens wat 'n kanjer!

Dinah gaf 'n gil. Zij verafschuwde alles wat kroop en kriebelde net zo hevig als Philip er van hield.

— Raak dat ding niet aan. Breng 't niet in mijn buurt.

Maar Philip was 'n plaaggeest. Hij pakte de grote zeester op en liep er mee naar Dinah. Zij werd opeens vreselijk driftig.

— Lelijkerd! Ik heb toch gezegd, dat je dat beest niet in mijn buurt moest brengen. Ik zal het vermoorden, als je het toch doet.

— Je kunt een zeester niet eens vermoorden, als je haar in tweeën snijdt, groeien er nieuwe punten aan en heb je twee zeesterren inplaats van een. Hier. Kijk eens, Dinah, ruik eens, voel er eens aan.

Philip zwaaide met het grote glibberige ding vlak voor z'n zusje's gezicht. Dinah was doodsbenauwd. In haar angst gaf ze Philip zo'n duw, dat hij wankelde, uitgleed en languit op de grond van de grot viel. Z'n kaars was uitgedoofd. Philip gaf een schreeuw, daarna hoorden zij een eigenaardig glibberig geluid en toen werd het stil.

— Hé, Kuif, is alles in orde? riep Jack en hield z'n kaars omhoog.

Tot zijn onnoemelijke verbazing was Philip geheel verdwenen. De zeester lag op het zeewierbed, maar Philip was weg.

De drie kinderen staarden ontzet naar de bossen zeewier, die aan de wanden der grot hingen en die heel de grond bedekten. Waar was Philip gebleven?

Dinah was onthutst. Zij had Philip wel een flinke duw willen geven, maar ze had hem toch niet van de aardbodem willen laten verdwijnen. Ze gaf een gil.

— Philip! Waar ben je weggekropen? Kom te voorschijn, idioot!

Een gedempte stem kwam ergens vandaan.

— Hei, waar bent u ergens?

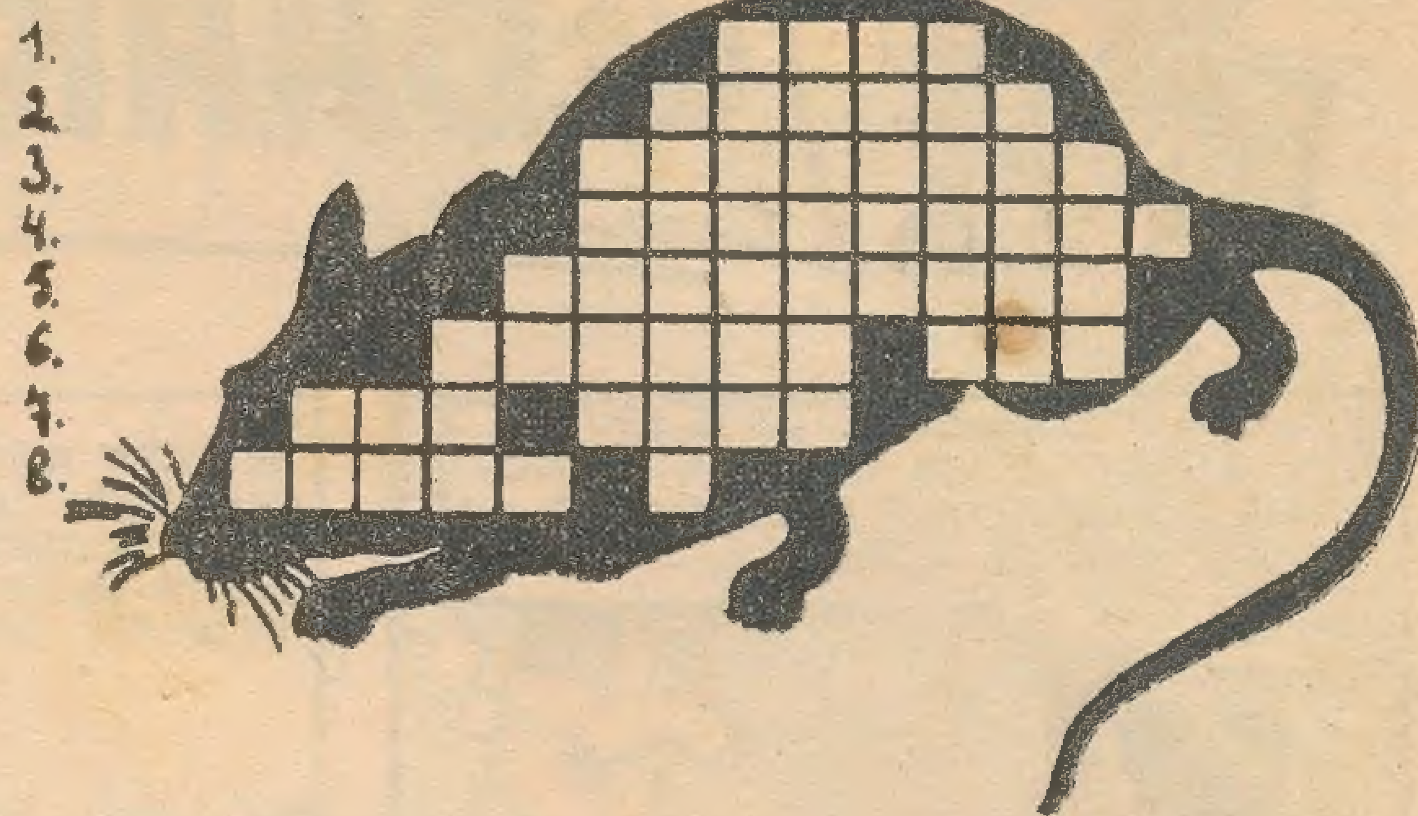
— Dat is Kuif z'n stem, zei Jack. Maar waar is hij? Hij is toch niet in deze grot?

De kinderen hielden hun kaarsen bij elkaar en keken in de lage met zeewier bedekte grot om zich heen. Het rook vochtig en schimmelachtig. Philips stem kwam weer ergens vandaan. Hij riep nu vrij angstig:

— Zeg eens, waar ben ik ergens?

Jack stapte voorzichtig over het glibberige zeewier naar de plaats, waar Philip gevallen was, toen Dinah hem stompte. Toen scheen hij plotseling zijn evenwicht te verliezen en tot grote verbazing van de toekijken-

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Peulvrucht. — 2 : Bevroren water uit de dampkring. — 3 : Groot vis- of vogelnet. — 4 : Opnieuw weten, kennen of zich herinneren. — 5 : Bewoner uit Ceylon. — 6 : Waspoedermerk. - 3 medeklinkers. — 7 : Vermoeid, afgemat. - Wijfje van de hond of vos. — 8 : Rijwiel.

VERTIKAAL

1 : Muzieknoot. — 2 : Samengestelde klank. — 3 : Hoofddeksel. — 4 : Afk. van Son Eminence. — 5 : Engels tennishemd. — 6 : Verslensen. — 7 : Geestkracht, arbeidsvermogen. — 8 : Jong van een ree. — 9 : Ledig, onbewoond (Zuidnederlands). — 10 : Onderaardse kokervormige weg. — 11 : Hoofdstad van Oostenrijk. — 12 : Proef.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Dokument. — 2 : Laboratorium. — 3 : Degeneratie. — 4 : Eren, Napels. — 5 : Te.

Vertikaal. — 1 : Dader. — 2 : Ober. — 3 : Koge. — 4 : Uren. — 5 : Man. — 6 : Eten. — 7 : Nora. — 8 : Trap. — 9 : Ite. — 10 : Uil. — 11 : Mest.

de meisjes verdween hij ook. Het leek wel of hij door de bodem van de met zeewier bedekte grot zonk.

Bij het sidderende licht van hun twee kaarsen probeerden de meisjes te zien, wat er met Jack gebeurd was. Toen zagen ze de oplossing van het raadsel. De trossen zeewier verborgen een opening in de bodem van de rots en toen de jongens met hun hele gewicht op de zeewiermat drukten, waren ze door het gat gegleden. Nu waren ze zeker in een grot onder hen. Wat geheimzinnig!

— Daar zijn ze door gegaan, zei Dinah, naar een donkere plaats in het zeewier wijzend. Ik hoop, dat ze hun benen niet gebroken hebben. Hoe moeten we hen er ooit uitkrijgen?

Jack was boven op de arme Philip gevallen. Kiki, die in de bovenste grot achtergebleven was, gaf een oorverdovende kreet. Hij verafschuwde de donkere grotten, maar hij ging toch altijd met Jack mee. Nu was hij plotseling verdwenen en de papegaai was ontsteld.

— Kijk, Lucy-Ann, daar is 'n gat in de grond, net tussen die dikke trossen zeewier. Loop voorzichtig, anders ga je er ook nog in. Hou mijn kaars en die van jou omhoog, dan zal ik eens kijken, wat ik doen kan.

Er was iets heel vanzelfsprekends gebeurd. Eerst was Philip in de grot onder hen gevallen en daarna Jack boven op hem. Philip zat vol builen en blauwe plekken. Hij was bang en klemde zich aan Jack vast.

— Wat is er gebeurd? vroeg hij.

— Er is een gat in de vloer van de grot, zei Jack, die met z'n handen om zich heen voelde om te weten, hoe groot het gat was, waar ze in gevallen waren.

Hij kon aan beide zijden rotsachtige wanden voelen.

— Zeg, dit is maar een heel klein keldertje. Meisjes, houden jullie je kaarsen eens boven het gat, zodat wij wat kunnen zien.

Er verscheen een lichtende kaars boven de jongens. Nu konden ze enigszins zien.

— We zijn juist in 'n kelder. We zijn in een gang, zei Jack verbaasd. We staan tenminste aan de ingang van een gang. Ik ben benieuwd waar die naar toe leidt. Recht in de rotsen, denk ik.

— Geef ons hier beneden eens 'n kaars, zei Philip, die van z'n schrik begon te bekomen. O lieve hemel, daar is Kiki.

— Kun je de deur niet dicht doen? zei Kiki met 'n scherpe stem.

Hij ging op de schouder van zijn meester zitten en krampte zich daaraan vast. Het dier was blij, dat hij weer bij hem was. Hij begon te fluiten en zei daarna tegen zichzelf, dat hij dat niet mocht doen.

— Schei uit, Kiki, zei Jack. Kijk, Philip, er is echt een doorgang naar boven, heel donker en smal. En wat een lucht! Dinah, geef eens gauw je kaars aan!

Dinah slaagde er tenslotte in de kleine kaars door het gat aan te geven. Ze lag plat op de zeewiervloer en kon de kaars net aan Philip geven. Jack nam het stompje over. De duisternis zag er zo geheimzinnig en griezelig uit.

— Zullen we er eens verder ingaan? vroeg Philip opgewonden. Het lijkt wel, of die gang onder Craggy-Tops zelf voert. Het is een geheime gang.

— Het is eerder een spleet in de rotsen, die nergens naar toe gaat, zei Jack. Kiki, pik niet zo hard in m'n oor. Wij zullen dadelijk weer buiten staan. Laat ons maar eens door dit grappige gangetje kruipen. Gaan jullie ook mee?

— Nee, riep Lucy-Ann angstig.

Ze wilde niets van het griezelige gangetje horen.

— Wij zullen hier blijven tot jullie terugkomen. Doe er niet te lang over. Wij hebben maar een kaars meer. Hebben jullie lucifers bij je, als de kaars soms uitgaat?

— Ja, zei Jack, die in z'n zak voelde. Tot straks dan, hé? Val niet in het gat.

De jongens verlieten het donkere gat, waar ze in stonden en begonnen zich een weg te banen door de nauwe doorgang.

De meisjes konden hun voetstappen en stemmen niet langer horen. Ze wachtten geduldig in hun grot, bij het flikkerende licht van een kaarsje. Het was koud en zij huiverden. Ze waren blij, dat ze dikke truien aan hadden.

De jongens bleven lang weg. Eerst werden de twee meisjes ongeduldig en daarna bang.

Wat zou er met hen gebeurd zijn? Ze staarden in het donkere gat tussen het zeewier. Geen enkel geluid.

— O, Dinah, denk je, dat wij achter hen aan moeten gaan? vroeg Lucy-Ann wanhopig.

Ze was doodsbang om in die donkere, geheimzinnige gang te moeten. Maar toch zou ze geen ogenblik aarzelen, als Jack in nood zat.

(Wordt vervolgd.)

de BAARD en de KALE

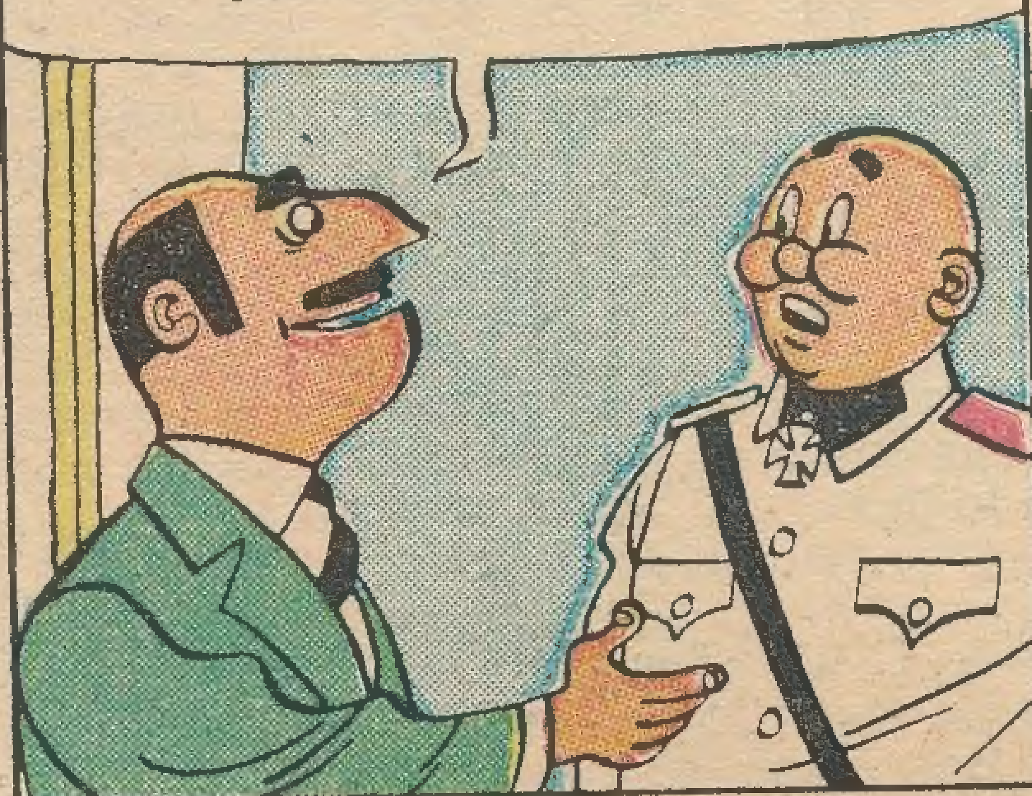

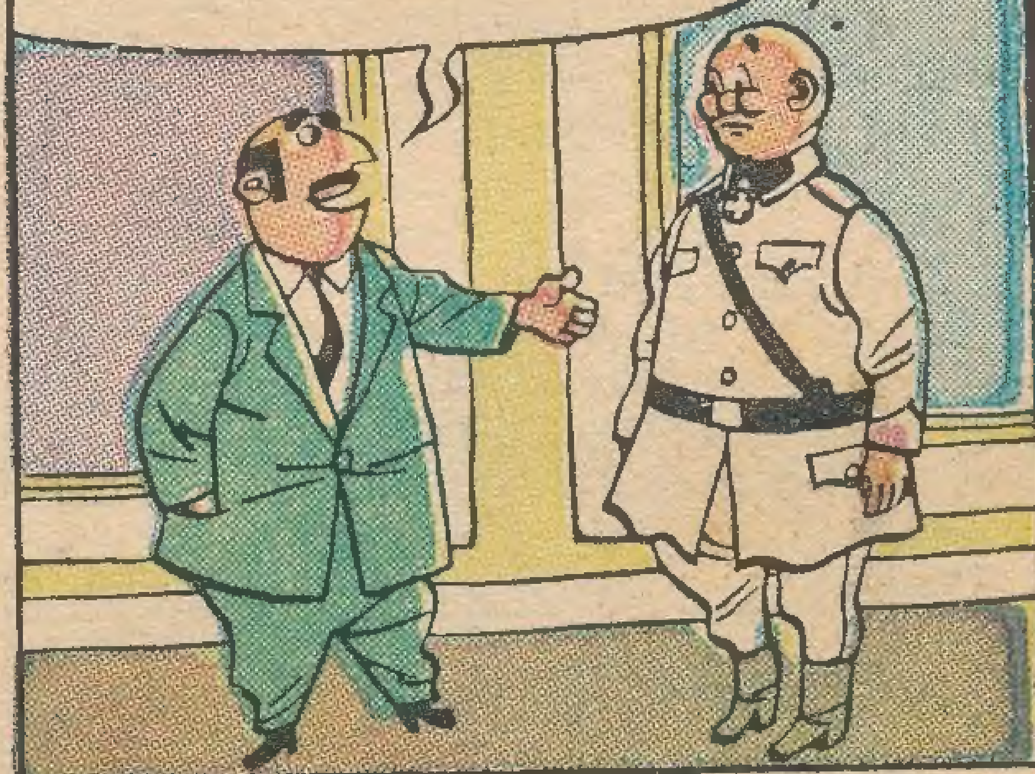

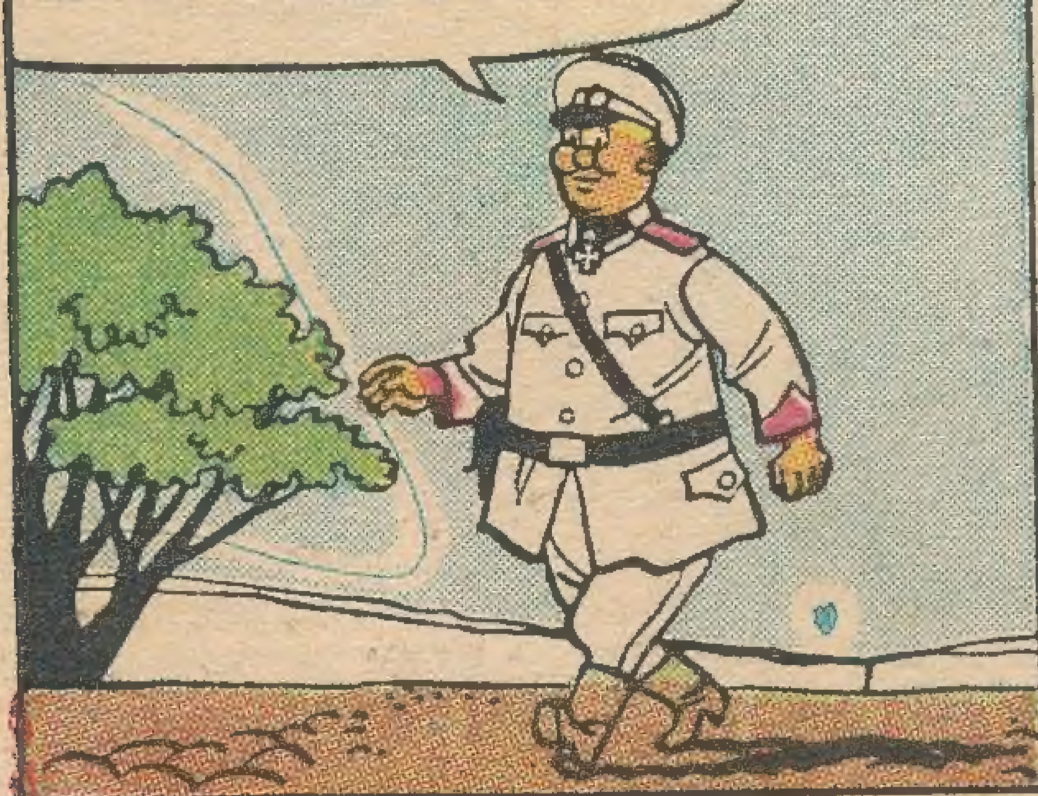

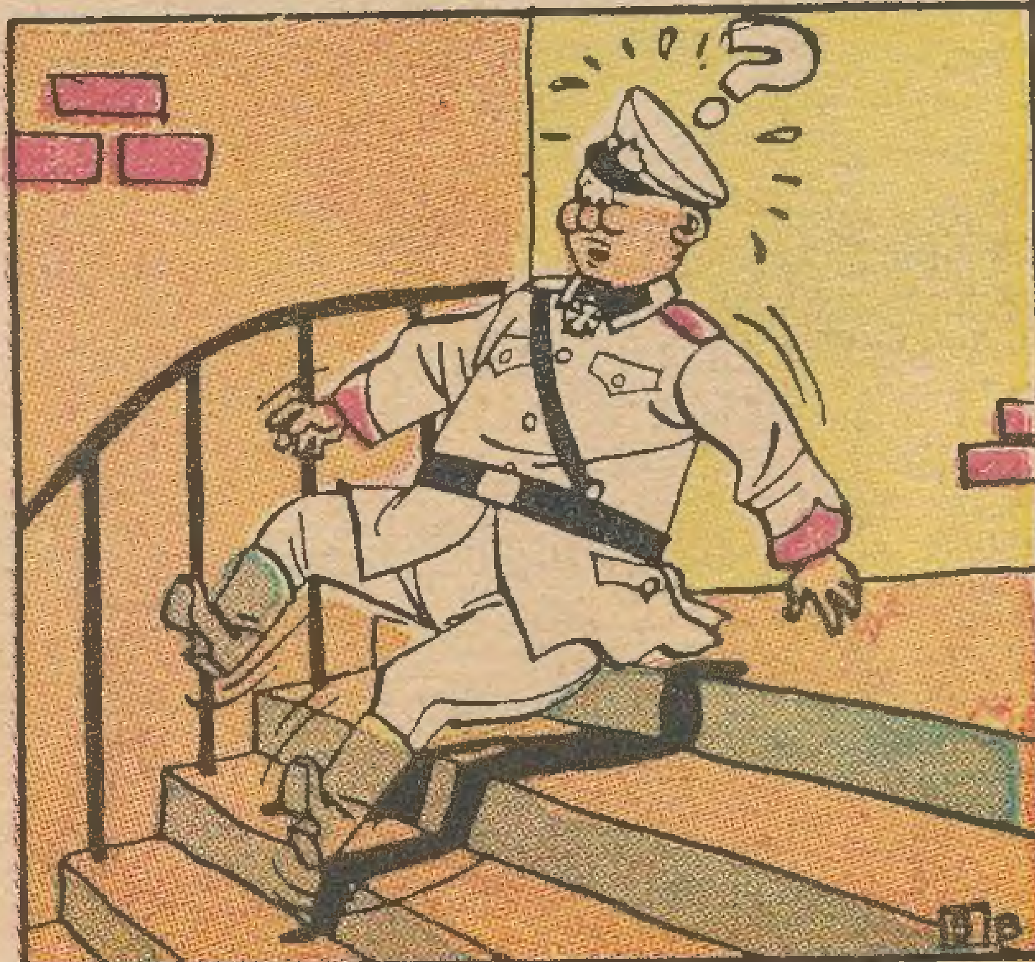

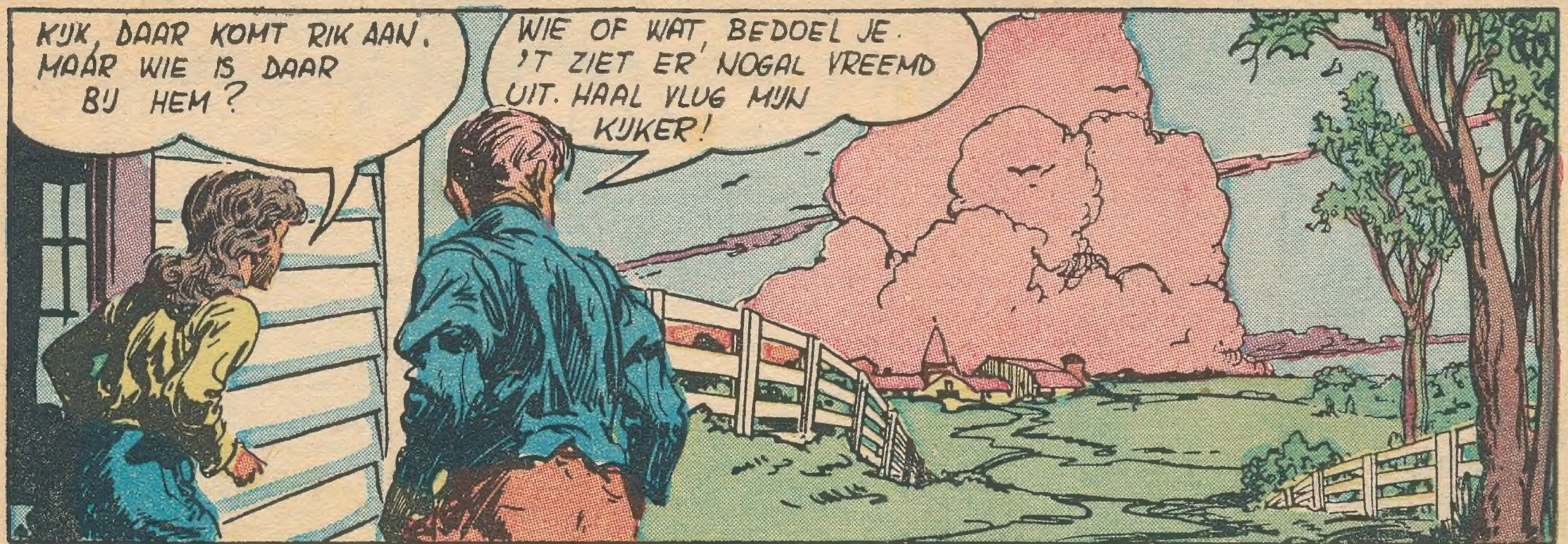

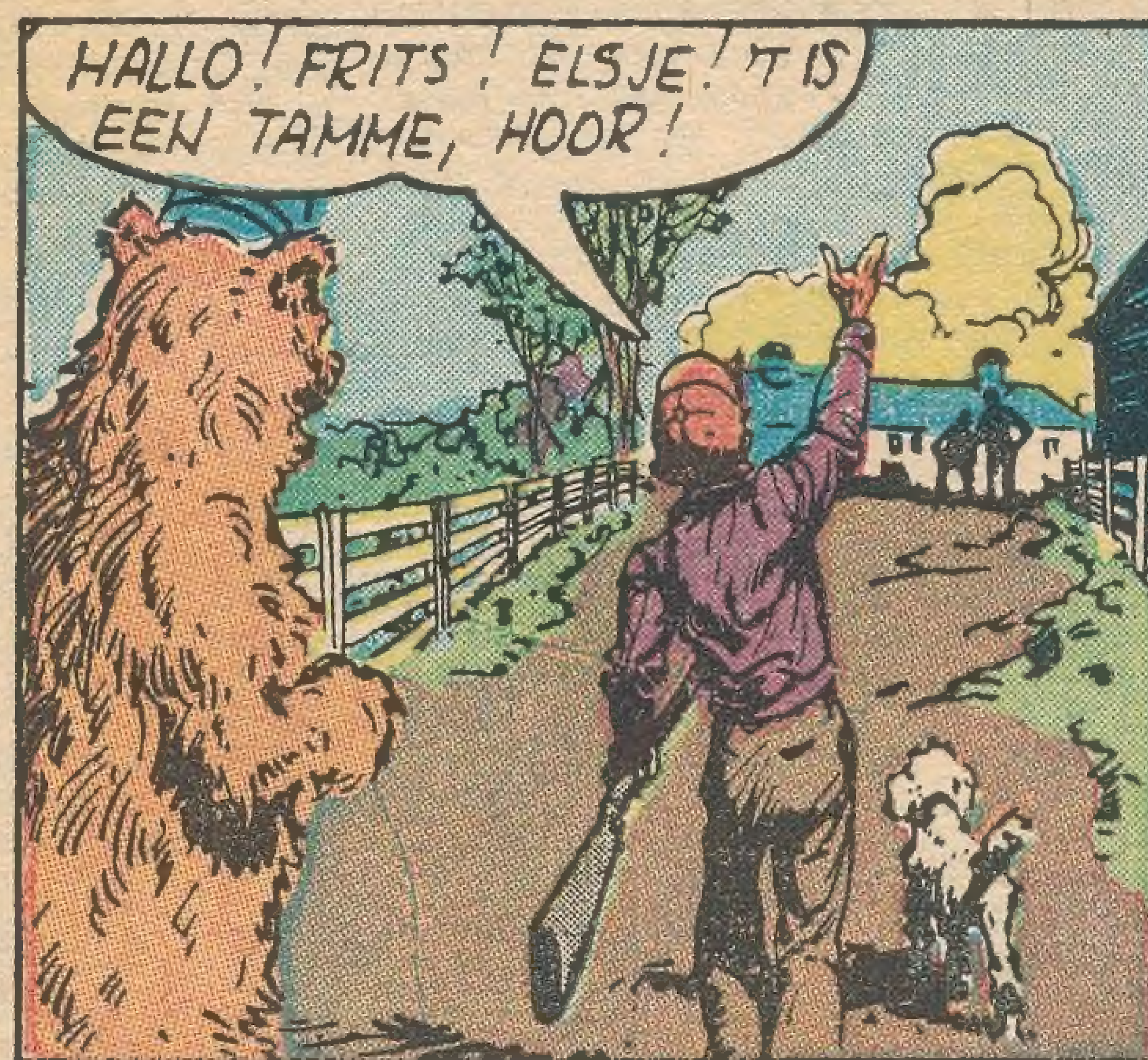

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

SNUFFELTJE VERTELT...

Was Columbus de eerste stadhouder van Portugees-Indië ? ? ?
Wie dronk voor het eerst Maderawijn ? ?
Welke Europeaan voer er in de Atlantische Oceaan het eerst over de evenaar ? ?
Tenslotte : wie ontdekte de monding van de Congostroom ? ?
Dat zal Snuffel je vandaag vertellen !

VAAR UIT MET COLUMBUS !

Over Columbus schreef ik al eerder. En wie van ons volgde niet met spanning het mooie tekenverhaal in Robbedoes. We kunnen Christoffel daarom maar een vluchtige beurt geven. Naar het schijnt, moet hij in 1451 te Genua geboren zijn. Anderen noemen Corsica als zijn geboorteplaats. Aanvankelijk was hij boekhandelaar. Toen zal hij veel werken over reizen en aardrijkskunde gelezen hebben, zodat de overtuiging in hem groeide dat men, door naar het Westen te varen, ook in het verre Indië terecht kon komen, en op een veel eenvoudiger manier ! Columbus was er zo goed als zeker van, dat de wereld rond was, iets waar men in die tijd vinnig om twistte. Hij steunde daarbij op het feit, dat een lijk van een onbekend, uitheems mensenras op het strand van de Azoren was aangespoeld. En ook op berichten, dat zeelieden al wel eens meer in volle oceaan boomtakken, planten en vruchten hadden opgevist, die met de Westenwind en golfstroom kwamen aangedreven. Er **moest** daar in het Westen dus land zijn.

In Portugal vond Christoffel echter weinig gehoor, men hield hem voor een dweper. Spanje zou het na lang praten met hem proberen. Door toedoen van de Koningin kreeg hij drie kleine schepen. Hij vertrok te Palos op 3 Augustus, hield aan op de Canarische eilanden en koos toen zee Westwaarts... naar het onbekende ! Wat een durf, zeg ! Jullie weten, dat aan boord alles niet koek en ei was. De bemanning sloeg aan 't muiten. Ze dreigde Columbus over boord te werpen. Eindelijk, « de derde dag » (in October 1492) ontdekte men het eiland Watting (San Salvador = Heilige Redder door Columbus genoemd). Verder ontdekte hij ook de eilanden Cuba en Hispanolia (nu Haïti). Columbus noemde deze landstreek West-Indië, omdat hij in de mening verkeerde, dat hij in Indië zat ! Daarom heten de inboorlingen van ginds nu nog Indianen !

Verder ging Columbus niet. Hij zeilde naar Spanje terug, bracht zes Indianen, een stel papegaaien en veel vruchten mee. Je kunt denken, hoe er opgekeken werd !

Onmiddellijk waren er toen liefhebbers genoeg ! Weldra vertrokken zeventien schepen onder zijn bevel naar de « Nieuwe Wereld ». Tijdens deze reis ontdekte hij de Kleine Antillen en Jamaica. Op een derde reis ontdekte hij de monding van de Orinoco en zo maakte hij voor het eerst kennis met het Amerikaanse vasteland.

Later werd de arme man door benijders belasterd, zodat hij in 1499 als gevangene naar Spanje terugkeerde. Hij werd echter vrijgesproken en op een vierde reis van 1502 tot 1504 ontdekte hij nog het Middenamerikaanse vasteland. In 1506 stierf hij te Valladolid.

Hij genoot niet eens de eer, zijn naam aan de nieuwe wereld te mogen schenken ! Dat viel te beurt aan Amerigo Vespucci, een Italiaans ontdekkingsreiziger, die het werk van Columbus voortzette.

WIE WAS VASCO DE GAMA ?

Columbus was dus **niet** de eerste stadhouder van Portugees-Indië. Dat was Vasco de Gama, een tijdgenoot van de grote Genuees. Ook hij zocht eigenlijk een gemakkelijke reisweg naar Indië.

Nemen wij nu even de wereldkaart en kijken we naar de weg die, voor Vasco de Gama, de Portugezen te land en ter zee moesten volgen, eer zij in Oost-Indië waren ! Een weg vol tolrechten en allerhande schattingen aan vreemde mogendheden, terwijl zij zelf de Westafrikaanse kust in bezit hadden tot aan de kaap toe ! Zij hadden die bezittingen niet zo maar ineéns veroverd ! Dat ging langzaam. De Portugezen begonnen vroeg de zee te bevaren. Ingesloten als ze zaten tussen de Oceaan en Spanje, was het voor hen de enige vrije uitweg. Alle scheepvaart was toen nog kustvaart. Men durfde de kust niet uit het oog verliezen uit schrik af te dwalen en... van de aarde te vallen !

Terwijl de Portugese zeevaarders zuidwaarts voeren langs de Afrikaanse kust, ontdekten ze reeds in 1419 een groep eilanden die ze « Madera » noemden. Naar « madeira », het woord dat in hun taal hout betekent, omdat er zo'n grote wouden waren. Deze oerwouden werden afgestookt en op de aldus zeer vruchtbaar geworden grond plantten zij wijngaarden. De Portugezen dronken dus de eerste Maderawijn !

DE EERSTE ZEEREIS OVER DE EVENAAR

Bartolomeus Diaz, ook een bekend Portugees zeevaarder, trok over de evenaar en ontdekte de monding van de Congostroom (1471). In 1486 was hij aan de uiterste punt van Afrika. Alles dus nog vóór Columbus. Jullie zien dat Diaz ook de eerste de beste niet was ! Het tempeestte aan de Kaap zo geweldig, dat hij die de « Kaap der Stormen » noemde. Maar de koning van Portugal gaf haar de veelbetekende naam « Kaap de Goede Hoop ». een naam, die waar bleek te zijn. want...

Vasco de Gama trok verder. In 1497 zeilde hij de Kaap om, ging aan wal te Mozambique en te Melinda, dat door de Moren bezet bleek. Hij werd er heel goed ontvangen en kreeg van de Sultan een loods mee, die hem recht door de Indische Oceaan naar Galicut in India bracht. Die Arabieren wisten dus ook aardig wat van varen af !

Vasco de Gama had hiermee de Portugezen een nieuwe zeeweg naar Indië gewezen. Overal bezetten zij het land langs de kust, richtten er handelshuizen op en bezorgden het moederland een onschatbare rijkdom. Zij waren echter niet bij machte hun uitgebreid koloniaal rijk blijvend te koloniseren en spoedig moesten zij bijna alles aan andere staten overlaten.

Denk nu niet, dat Vasco de Gama met hulde en geestdrift ontvangen en met eerbied behandeld werd ! Nee, in 1503 in Portugal weergekeerd, wachtte hem slechts ondankbaarheid, afkeer en tegenwerking. Eén en twintig jaar lang werd deze man miskend tot koning Jan III hem eindelijk erkentelijkheid betuigde, door hem tot stadhouder van Portugees-Indië te benoemen. Vasco trok erheen, maar nauwelijks te Cochin aangekomen, stierf hij in 1524.

Jullie zuchten misschien : ik kon ook nog eens wat ontdekken ! Wel, de Zuidpool en de Noordpool wachten op je. En ook nog uitgestrekte gebieden in Zuid-Amerika en in Afrika !

Intussen roep ik echter... : tot volgende week, en

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN ! !

Je trouwe vriend,

SNUFFELTJE.

Wat een nummer al zeggen kan

(Vervolg.)

Zoals we vorige keer al zeiden, voerde de « Society of British Aircraft Constructors » nog een eigen systeem in voor het aanduiden der verschillende vliegtuigtypes. Een systeem, dat op zichzelf genomen prachtig is, als... iedere fabrikant er zich strikt aan zou houden. Dit systeem bestaat uit een letter, of letters, om de bouwer aan te duiden, die dan gevolgd worden door een letter en een cijfer om het type aan te geven. Zo zal het eerste type, dat volgens dit nieuwe systeem aangeduid wordt, de aanduiding A1 krijgen. Het tweede A2, het derde A3 enz. Zo gaat het tot A9, waarna het B1, B2, enz., wordt. Dat men telkens bij 9 aan een nieuwe letter begint, gebeurt natuurlijk om te vermijden, dat er te grote type-cijfers komen. Een nadeel kan zijn, dat men bij dit systeem slechts 9 × 26 (aantal letters van het alphabet) of 234 typen kan nummeren. Wat moet men doen als een bepaalde fabriek bij dit nieuwe systeem aan haar 235ste ontwerp is ?

De letters, die de verschillende fabrieken aanduiden, zijn de volgende:

A : Armstrong Whitworth. - AA : Auster. - B : Bristol. - BD : Beaufort Division. - C : Hawker. - D : de Havilland. - E : English Electric. - F : Fairey. - FO : Folland. - G : Gloster. - H : Handley Page. - J : Heston Aircraft. - K : Percival. - L : Reid and Sigrist. - M : Miles. - N : Napier. - P : Boulton Paul. - PA : Portsmouth Aviation. - Q : F. Hills & Son. - R : A. V. Roe (Avro). - SA : Scottish Aviation. - ST : Air Service Training. - S : Short - T : General Aircraft. - V : Vickers Armstrong (Weybridge). - W : Westland. - X : Airspeed. - Y : Blackburn. - Z : Vickers Armstrong (Supermarine). - CA : Cunliffe Owen. - SR : Saunders Roe.

Jammer genoeg houden vele firma's — onder meer Avro, de Havilland en Handley Page — zich aan hun oude methode. Andere, als Blackburn, gebruiken oude en nieuwe systemen naast en door elkaar. Zo staat het Blackburn-toestel, gebouwd naar Specificatie S 28/43 — waarover straks — even goed bekend als B-48 (oude methode) dan als YA1 (nieuwe methode SBAC). Short en Saunders Roe schijnen geheel naar de nieuwe methode te zijn overgegaan. Als voorbeelden kunnen we aanhalen de Short SA1 - Sturgeon en de SA6 - Sealand. Van Saunders noemen we de Saro SR A1 jachtvliegboot.

Als laatste der Engelse methodes krijgen we tenslotte het systeem der Specificaties. Een Specificatie is zoveel als een opsomming der voorwaarden, waaraan een bepaald vliegtuig moet voldoen. Zo'n specificatie wordt uitgeschreven door de dienst, belast met de bestellingen van militaire vliegtuigen. Als een fabriek dan een toestel bouwt of ontwerpt om aan de eisen van zo'n « lastkohier » te voldoen, wordt dit genummerd naar de specificatie volgens welke het gebouwd werd.

Een specificatie bestaat uit de volgende eenheden : een z. g. type-letter, een volgnummer, dat aanduidt de hoeveelste specificatie van een bepaald type het is en een jaarcijfer, dat aanduidt, in welk jaar de specificatie werd uitgeschreven. Als voorbeeld : S 28/43. De S geeft aan, dat het hier gaat om een vliegtuig voor de vloot. Cijfer 28 wil zeggen, dat het de 28ste vloot-specificatie is, uitgeschreven in het jaar, aangeduid achter de schuine streep, in dit geval 43 (1943). We vatten even samen : S 28/43 wil zeggen: de acht en twintigste specificatie voor een vlootvliegtuig, uitgeschreven in het jaar 1943.

Hier volgt dan het lijstje van de type-letters :

E : proefvliegtuig. - F : jager. - TX : oefen-zweefvliegtuig. - P : middelzware bommenwerper. - R : verkenning. - T : oefenvliegtuig. - Q : Doelslepers en doelen. - C : verbinding. - B : bommenwerper. - A : Vliegende observatiepost. - G : Allerlei gebruik. - X : zweefvliegtuig. - N : vloot-jager.

Hiermee hebben jullie een volledig overzicht der systemen, die in Engeland worden aangewend.

DENEMARKEN

Behalve de fabrieksaanduidingen gebruikte men voor de laatste oorlog in de Deense vloot een systeem, dat gebaseerd was op het bouwtype van het vliegtuig. Hierachter kwam dan een cijfer, dat aangaf het hoeveelste van dit type het in dienst was. De gebruikte letters waren :

HM (hydro-monoplane) : watervliegtuig eendekker. - HB (hydrobiplane) : watervliegtuig-tweedekker. - LB (land-biplane) : landvliegtuig eendekker. - FM : vliegboten eendekkers.

FRANKRIJK

De meeste Franse vliegtuigbouwers gaven hun toestellen een typenummer, gevolgd door een versienummer. Omdat die type- en versienummers bijna altijd zonder scheiding aan elkaar geschreven werden, heb je bij Franse toestellen soms zo hoge nummers Even 'n voorbeeld : Potez 54. De eerste uitvoering of versie is volledig 54-0. Tweede versie wordt 54-1, derde versie 54-2, enz. (Waar men met 0 begint, is het vliegtuig dus steeds één versie hoger dan het nummer eigenlijk aangeeft. Potez 54-1 is dus TWEEDE VERSIE en niet eerste.

Als voorbeeld van aaneenschrijven, dat tot verwarring leidt, geven we SIPA S-91. Zou deze betrekkelijk kleine fabriek reeds 91 ontwerpen uitgebracht hebben? Welnee ! Het gaat hier over de Sipa type 9-1, dus een TWEEDE versie ! Gewoonlijk vindt men op het staartvlak van ieder Frans vliegtuig (Frans ontwerp, en niet in Franse dienst) de volledige aanduiding van het type.

De Franse luchtmacht had daarenboven voor de oorlog nog een systeem, waarbij gebruik van het toestel en bemanning aangeduid werden. Nemen we nog eens de Potez 54. Daar kreeg men bijvoorbeeld : Potez 540-M4. Dit betekende : Potez 54, eerste versie, « Multiplace de combat » (aangeduid door de M) met een bemanning van 4 koppen. We geven hier de lijst der gebruiksletters, met telkens een voorbeeld.

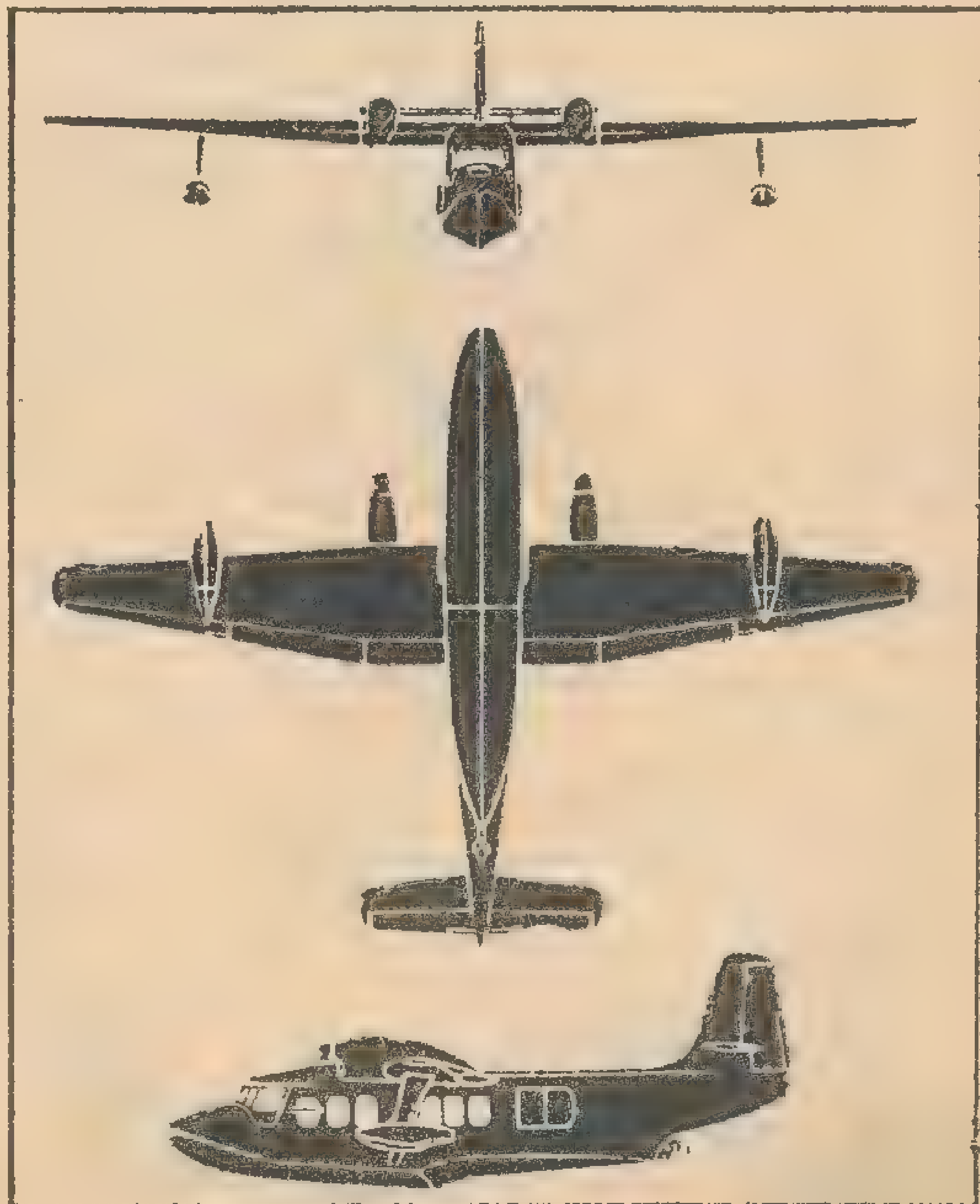
A : Artillerie. Vb. : Potez 39-A2.
B : Bombardement. Vb. : Bréguet 462-B4.
C : Chasse. Vv. : Morane Saulnier MS-406-C1.
M : Multiplace de combat (Gevechtsvliegtuig met groter bemanning). Vb. : Potez 540-M4.
R : Reconnaissance (verkenner). Vb. : Amiot 122-R3.
T : Transport (vervoer). Vb. : Bréguet 470-T10.
BN : Bombardem. de nuit (nachtbommenwerper). Vb. : Farman 140-BN4.
EP : Ecole de pilotage (vliegschool: oefenvliegtuig). Vb. : Hanriot 32-EP2.
ET : Ecole de Tourisme (?) (opleidingsportvliegtuig). Vb. : Caudron C-59-ET2.
S : Sanitaire (ambulance-vliegtuig). Vb. : Hanriot H-14-S2.

VRAGENBUS

Hawker Tempest. — Klemm 25 : Spanwijdte 13 m. Lengte 7,50 m. Hoogte 2,05 m. Leeggewicht 400 Kgr. Totaal gewicht 720 Kgr. Max.-snelheid 150 Km.-u. Hoogtegrens 4.700 m. Bemanning 2 koppen. Vermogen 70 tot 80 PK. - Messerschmidt Me 109E : Hoogte 2,25 m. Leeg gewicht 2180 Kgr. - Messerschmidt Me 262 : Hoogte 3,8 m. Totaal gewicht 7.045 Kgr. Hoogtegrens 12.000 m. Bemanning 1 of 2 koppen. Vermogen 2 × 1.600 pond stuwkracht. BOB

ONS MAATSCHETSENHOEKJE :

Short SA-6 Sealand (Engeland)

een AVONTURIER

DE kopstukken van de bonthandel in Québec staken hun verontwaardiging niet onder stoelen of banken. Dat vonden ze toch 'n beetje al te straf! Zij hadden hun land verlaten om handel te drijven in bont, zij hadden er hun kapitalen aan gewaagd, zij hadden al hun krachten ingezet om succes te oogsten — en ze konden er prat op gaan, dat hun zaakjes werkelijk schitterend gingen — en nu wou die vreemde snuiter, die La Salle, stokken in de wielen steken! Hij had adelbrieven en een commandantsbrevet op zak, maar dat was niet de reden waarom ze zo'n stevige schrik te pakken hadden gekregen. Wat vooral hun onrust en hun woede opwekte, was het feit, dat die kerel van Lodewijk XIV het monopolium had verkregen voor de bonthandel in alle gebieden, die hij zou exploreren.

Denk eens aan! Het monopolium! Dat was gewoon schandalig! Hoe zouden ze voortaan nog een behoorlijke cent kunnen verdienen?

Als die La Salle, die een onverbeterlijke trekvogel was en zich door geen enkel gevaar liet afschrikken, het in zijn hoofd haalde door grote gebieden te zwerven en daar met behulp van Indianen de jacht organiseerde, zou hij de markt met bont kunnen overstromen, de prijzen zouden dalen en... wat het dan worden zou, stond duidelijk te lezen in hun ronde schrikogen

In werkelijkheid hoefden die kooplui zich niet ongerust te maken. La Salle was geen handelaar zoals zij. Hij liep niet braafjes in het spoor van voorgangers, want hij was zelf een van degenen, die sporen maken... op gevaar van hun eigen leven. Hij had alleen geld nodig om zijn tochten te financeren en zijn schuldeisers de mond te stoppen. O, die schuldeisers! Dat zijn de erfvijanden van alle grote mannen.

Maar die kooplui hadden niet het minste benul van zijn ideaal. Alleen het woord « winst » kon een snaar in hen aan het trillen brengen. Voor een grootse gedachte waren ze niet vatbaar.

Waarom toch moedigde goeverneur Frontenac die halve gek aan, die van niets anders droomde dan van avonturen, van onmetelijke wouden, van woeste Irokezen en andere Indianen?

In hun angst putten ze de kracht om zich tegen die avonturier te verzetten en ze besloten, zijn vertrek naar het binnenland te verhinderen. Wacht maar!

Het wordt tijd, dat we de lezer wat meer vertellen van die ongeluksvogel, van die gevreesde dwarsdrijver. Waar kwam hij eigenlijk vandaan?

Zijn biografie op dat ogenblik zouden we als volgt kunnen samenvatten: « Robert Cavelier de la Salle, geboren te Rouen. Levendige, sterke, eerlijke en fiere jonge man. 25 jaar. Voornaam uitzicht. Fortuin: het smalle, blinkende lemmer van zijn degen. Hij d r o o m t ervan, steeds dieper in de onbekende gebieden van Nieuw-Frankrijk (het huidige Canada), door te dringen en over de Alleghany-bergen te trekken. »

Nee, rijk is hij niet maar dat komt er niet op aan. Mannen van zijn slag zijn er broodnodig om nieuwe gebieden te veroveren, om met de Indianen te onderhandelen, om mijlpalen te planten in dit onbekende, wilde land. Zulke mannen gaan altijd voor en de anderen volgen.

Toen hij aan het hof van Lodewijk XIV verscheen, had hij dadelijk pogingen in het werk gesteld om door de koning ontvangen te worden. Hij had tot allerlei listen en spitsvondigheden zijn toevlucht moeten nemen, talrijke beleefdheidsbezoeken afgelegd en tenslotte moeten smeken om bij de Zonnekoning te worden toegelaten. Tegen de vorst sprak hij een mannelijke taal.

Hij had met zoveel vuur en overtuiging gesproken, dat Lodewijk XIV zich door die grootse plannen had laten bekoren, al was hij op dat gebied heel wat gewoon.

En La Salle keerde als een triomfator terug naar Québec. Voortaan zou niemand hem nog kunnen tegenhouden.

Zonder zich iets aan te trekken van de tegenpruttelende kooplui, bereidt hij zijn nieuwe tocht voor. Maar hij vergeet geen rekening te houden met naijver en hebzucht. Zijn tegenstanders jagen een hele bende schuldeisers tegen hem op en zoeken naar wetteksten om hem ten val te brengen. Zijn bezittingen worden aangeslagen en als dit hem niet blijkt te ontmoedigen, mengen ze gif in zijn eten. Alles tevergeefs. Door de Irokezen laten ze de boot in brand steken, die hij laat bouwen op de oever van het meer Erie, op dezelfde plaats waar thans de stad Buffalo rijst.

La Salle klemt zijn tanden 'n beetje harder op elkaar en zet hardnekkig door. Alle mannen met 'n beetje eergevoel staan aan zijn kant, al degenen voor wie geld nog niet alles geworden is, die nog geestdriftig kunnen worden voor een groots ideaal.

een AVONTURIER

DE kopstukken van de bonthandel in Québec staken hun verontwaardiging niet onder stoelen of banken. Dat vonden ze toch 'n beetje al te straf! Zij hadden hun land verlaten om handel te drijven in bont, zij hadden er hun kapitalen aan gewaagd, zij hadden al hun krachten ingezet om succes te oogsten — en ze konden er prat op gaan, dat hun zaakjes werkelijk schitterend gingen — en nu wou die vreemde snuiter, die La Salle, stokken in de wielen steken! Hij had adelbrieven en een commandantsbrevet op zak, maar dat was niet de reden waarom ze zo'n stevige schrik te pakken hadden gekregen. Wat vooral hun onrust en hun woede opwekte, was het feit, dat die kerel van Lodewijk XIV het monopolium had verkregen voor de bonthandel in alle gebieden, die hij zou exploreren.

Denk eens aan! Het monopolium! Dat was gewoon schandalig! Hoe zouden ze voortaan nog een behoorlijke cent kunnen verdienen?

Als die La Salle, die een onverbeterlijke trekvogel was en zich door geen enkel gevaar liet afschrikken, het in zijn hoofd haalde door grote gebieden te zwerven en daar met behulp van Indianen de jacht organiseerde, zou hij de markt met bont kunnen overstromen, de prijzen zouden dalen en... wat het dan worden zou, stond duidelijk te lezen in hun ronde schrikogen.

In werkelijkheid hoefden die kooplui zich niet ongerust te maken. La Salle was geen handelaar zoals zij. Hij liep niet braafjes in het spoor van voorgangers, want hij was zelf een van degenen, die sporen maken... op gevaar van hun eigen leven. Hij had alleen geld nodig om zijn tochten te financeren en zijn schuldeisers de mond te stoppen. O, die schuldeisers! Dat zijn de erfvijanden van alle grote mannen.

Maar die kooplui hadden niet het minste benul van zijn ideaal. Alleen het woord « winst » kon een snaar in hen aan het trillen brengen. Voor een grootse gedachte waren ze niet vatbaar.

Waarom toch moedigde goeverneur Frontenac die halve gek aan, die van niets anders droomde dan van avonturen, van onmetelijke wouden, van woeste Irokezen en andere Indianen?

In hun angst putten ze de kracht om zich tegen die avonturier te verzetten en ze besloten, zijn vertrek naar het binnenland te verhinderen. Wacht maar!

Het wordt tijd, dat we de lezer wat meer vertellen van die ongeluksvogel, van die gevreesde dwarsdrijver. Waar kwam hij eigenlijk vandaan?

Zijn biografie op dat ogenblik zouden we als volgt kunnen samenvatten: « Robert Cavelier de la Salle, geboren te Rouen. Levendige, sterke, eerlijke en fiere jonge man. 25 jaar. Voornaam uitzicht. Fortuin: het smalle, blinkende lemmer van zijn degen. Hij droomt ervan, steeds dieper in de onbekende gebieden van Nieuw-Frankrijk (het huidige Canada), door te dringen en over de Alleghany-bergen te trekken. »

Nee, rijk is hij niet maar dat komt er niet op aan. Mannen van zijn slag zijn er broodnodig om nieuwe gebieden te veroveren, om met de Indianen te onderhandelen, om mijlpalen te planten in dit onbekende, wilde land. Zulke mannen gaan altijd voor en de anderen volgen.

Toen hij aan het hof van Lodewijk XIV verscheen, had hij dadelijk pogingen in het werk gesteld om door de koning ontvangen te worden. Hij had tot allerlei listen en spitsvondigheden zijn toevlucht moeten nemen, talrijke beleefdheidsbezoeken afgelegd en tenslotte moeten smeken om bij de Zonnekoning te worden toegelaten. Tegen de vorst sprak hij een mannelijke taal.

Hij had met zoveel vuur en overtuiging gesproken, dat Lodewijk XIV zich door die grootse plannen had laten bekoren, al was hij op dat gebied heel wat gewoon.

En La Salle keerde als een triomfator terug naar Québec. Voortaan zou niemand hem nog kunnen tegenhouden.

Zonder zich iets aan te trekken van de tegenpruttelende kooplui, bereidt hij zijn nieuwe tocht voor. Maar hij vergeet geen rekening te houden met naijver en hebzucht. Zijn tegenstanders jagen een hele bende schuldeisers tegen hem op en zoeken naar wetteksten om hem ten val te brengen. Zijn bezittingen worden aangeslagen en als dit hem niet blijkt te ontmoedigen, mengen ze gif in zijn eten. Alles tevergeefs. Door de Irokezen laten ze de boot in brand steken, die hij laat bouwen op de oever van het meer Erie, op dezelfde plaats waar thans de stad Buffalo rijst.

La Salle klemt zijn tanden 'n beetje harder op elkaar en zet hardnekkig door. Alle mannen met 'n beetje eergevoel staan aan zijn kant, al degenen voor wie geld nog niet alles geworden is, die nog geestdriftig kunnen worden voor een groots ideaal.

In 1679 is La Salle eindelijk klaar. Zijn schip, de « Griffin » wordt te water gelaten. Dit is de eerste Europese boot op het meer Erie.

Dan vertrekt hij. Over het Huronmeer bereikt hij Mackinac, de verste voorpost van de blanken. Verder strekt zich het eindeloze onbekende uit, een onmetelijk land, waar de Indianen de onbetwiste koningen zijn. De « Griffin » wordt teruggestuurd naar Québec, met een kostbare lading bont, om al degenen te vergoeden, die de avonturier hun vertrouwen hebben geschonken. Maar de kapitein van het schip wordt omgekocht door de bonthandelaars en de lading zal nooit haar bestemming bereiken.

De expeditie vaart het Michiganmeer op. In prauwen volgen ze de oever en bouwen Fort Miami La Salle heeft zijn vriend Tonti meegenomen. Met hun tweeën bieden ze alle gevaren het hoofd. Nika, hun Indiaanse gids, die eerlijk en toegewijd is, helpt hen naar best vermogen. O nee, ze hebben het niet onder de markt. Zij moeten heel wat moeilijkheden overwinnen aanvallen van Indianen, hinderlagen in de donkere wouden, ziekte, wilde dieren, enz. Maar ze breken steeds dieper naar het Zuiden door. In December 1681 vriest de stroom Illinois dicht. Dat kan hen niet tegenhouden. Ze bouwen sleden en daarop laden ze al het materiaal en de voorraden over: munitie, werktuigen, prauwen, levensmiddelen, enz. Dan gaat het verder over de hobbelige ijsbaan.

Pas in Februari begint het te dooien. De prauwen worden weer in gebruik genomen. Ze schieten verder door de troebele wateren van de Mississipi, de Vader der Stromen. Ze bereiken nu vlug het punt, vanwaar Joliet en Pater Marquette teruggekeerd zijn. Zij gaan verder!

De stroom strekt zich steeds breder, steeds majestatischer voor hun ogen uit en in April 1682 stijgt uit aller borst een triomfkreet op: de zee!

De musketten knallen, de Indianen gillen, de blanken brullen hun vreugde uit. De grote doorweg te water tussen het Noorden en het Zuiden is eindelijk gevonden, dwars door het ontzaglijke vasteland.

Op die plaats laat La Salle een gebeeldhouwde houten kolom oprichten en in naam van zijn koning neemt hij bezit van heel de monding van de stroom, die hij Louisiana doopt.

Dit gebeurde op 9 April 1682.

Zulke mannen hebben wereldrijken opgebouwd en we kunnen voor hen al leen bewondering koesteren. Ook La Salle werd tenslotte door zijn vijanden ten gronde gericht. Jaloerse concurrenten slaagden er in, hem te ruïneren. De nieuwe goeverneur weigert hem nog langer te steunen. Lodewijk XIV komt hem een tweede maal te hulp, maar de kapitein van zijn schip loopt over naar het kamp van zijn vijanden en bedriegt hem schandelijk. Hij heeft voordurend te kampen met ziekte en andere beproevingen: aanvallen van vijandige Indianen, verraad vanwege zijn eigen manschappen, laster, enz. Tenslotte velt een kogel hem neer in het hoge gras van Texas.

Hij wordt niet eens als een christenmens begraven. Zijn moordenaars werpen zijn lijk in het struikgewas, waar het de roofdieren tot aas zal dienen.

Dit was het rampzalige einde van Robert Cavelier de la Salle, die nieuwe gebieden voor het mensdom veroverd had.

W. MYRTAL.

REF

In 1679 is La Salle eindelijk klaar. Zijn schip, de « Griffin » wordt te water gelaten. Dit is de eerste Europese boot op het meer Erie.

Dan vertrekt hij. Over het Huronmeer bereikt hij Mackinac, de verste voorpost van de blanken. Verder strekt zich het eindeloze onbekende uit, een onmetelijk land, waar de Indianen de onbetwiste koningen zijn. De « Griffin » wordt teruggestuurd naar Québec, met een kostbare lading bont, om al degenen te vergoeden, die de avonturier hun vertrouwen hebben geschonken. Maar de kapitein van het schip wordt omgekocht door de bonthandelaars en de lading zal nooit haar bestemming bereiken.

De expeditie vaart het Michiganmeer op. In prauwen volgen ze de oever en bouwen Fort Miami La Salle heeft zijn vriend Tonti meegenomen. Met hun tweeën bieden ze alle gevaren het hoofd. Nika, hun Indiaanse gids, die eerlijk en toegewijd is, helpt hen naar best vermogen. O nee, ze hebben het niet onder de markt. Zij moeten heel wat moeilijkheden overwinnen aanvallen van Indianen, hinderlagen in de donkere wouden, ziekte, wilde dieren, enz. Maar ze breken steeds dieper naar het Zuiden door In December 1681 vriest de stroom Illinois dicht. Dat kan hen niet tegenhouden. Ze bouwen sleden en daarop laden ze al het materiaal en de voorraden over: munitie, werktuigen, prauwen, levensmiddelen, enz. Dan gaat het verder over de hobbelige ijsbaan.

Pas in Februari begint het te dooien. De prauwen worden weer in gebruik genomen. Ze schieten verder door de troebele wateren van de Mississipi, de Vader der Stromen. Ze bereiken nu vlug het punt, vanwaar Joliet en Pater Marquette teruggekeerd zijn. Zij gaan verder!

De stroom strekt zich steeds breder, steeds majestatischer voor hun ogen uit en in April 1682 stijgt uit aller borst een triomfkreet op: de zee!

De musketten knallen, de Indianen gillen, de blanken brullen hun vreugde uit. De grote doorweg te water tussen het Noorden en het Zuiden is eindelijk gevonden, dwars door het ontzaglijke vasteland.

Op die plaats laat La Salle een gebeeldhouwde houten kolom oprichten en in naam van zijn koning neemt hij bezit van heel de monding van de stroom, die hij Louisiana doopt

Dit gebeurde op 9 April 1682

Zulke mannen hebben wereldrijken opgebouwd en we kunnen voor hen alleen bewondering koesteren Ook La Salle werd tenslotte door zijn vijanden ten gronde gericht. Jaloerse concurrenten slaagden er in, hem te ruïneren. De nieuwe goeverneur weigert hem nog langer te steunen. Lodewijk XIV komt hem een tweede maal te hulp, maar de kapitein van zijn schip loopt over naar het kamp van zijn vijanden en bedriegt hem schandelijk. Hij heeft voordurend te kampen met ziekte en andere beproevingen: aanvallen van vijandige Indianen, verraad vanwege zijn eigen manschappen, laster, enz. Tenslotte velt een kogel hem neer in het hoge gras van Texas.

Hij wordt niet eens als een christenmens begraven. Zijn moordenaars werpen zijn lijk in het struikgewas, waar het de roofdieren tot aas zal dienen.

Dit was het rampzalige einde van Robert Cavelier de la Salle, die nieuwe gebieden voor het mensdom veroverd had.

W. MYRTAL.

de wandelende BAROMETER

IK weet niet, of u oom Gust gekend heeft.

Hij woonde te Polderzeke en bezat daar een aardig rentenierhuis — « de Villa » zeiden de Polderzekenaars — met hall, keuken en bijkeuken, salonnetje en huiskamer, ingemaakte kasten en krieken, geraniumbakken voor en achter en een vlaggestok middenvoor. Boven drie logeerkamers en op zolder een afgeschoten meidenkamertje, waar het 's zomers te warm, 's winters te koud en altijd te hoog was.

Oom Gust was daarbij een echt lieve man. Hij had tientallen goede eigenschappen in het negatieve, waarvan een man het moet hebben om « echt lief » te zijn. Oom Gust dronk niet, rookte niet, kaartte niet, liet de koloniale loterij voor wat ze was, modderde niet op het karpet, schelde nooit onnodig zijn huishoudster, die overigens doof was...

Alleen één ongelukkige gewoonte had oom Gust, die hem helaas, in gezelschap van derden (vierden en vijfden, enz.) spoedig on-uit-staanbaar maakte : hij was een wandelend weerbericht.

Als we eens bij oom Gust aanschoten, had hij je nog geen hand gegeven, of het begon :

— We krijgen vanavond onweer ! Ik voel het aan mijn kuiten. (Soms als variatie : ... aan mijn gebit).

Liep dan de kat de voordeur uit :

— Kijk eens naar de kat ! Die ronde rug wijst op veel wind vannacht !...

En nog voor je zat :

— Ik zeg je, dat het morgen regent. Kijk maar naar de oren van de hond !...

Heel zijn gestel en alles, wat hem omringde, scheen voornamelijk geschapen om het weer en deszelfs wisselvalligheden te voorspellen : jeuksel aan de kleine teen van zijn rechtervoet wees op nakende kou, gegons in beide oren was de voorbode van groter hitte. Als hij het klokje van de blotevoet-paters kon horen, zou het hem niet verwonderen, dat het ging hagelen. Zijn papegaai, die een chronische bronchitis had, vertelde hem door een bepaald geblaf, dat er verandering van weer op til was...

Oom Gust was een wandelende barometer...

Na de oorlog was oom Gust, als zoveel anderen, plotseling rentenier-af en moest hij wel uitkijken naar wat bijverdienste.

Of het zo zijn moest : in het stadje iets verderop, was er een zaak over te nemen, waar een knaap van een barometer naast de winkeldeur zat, als zijnde de beste aanduiding, dat daar dergelijke instrumenten, mitsgaders thermometers aan de man gebracht werder.

Oom Gust kocht met zijn laatste geld « In de weerprofeet » en was de daaropvolgende maanden de gelukkigste man van Laag, Hoog en Midden België.

Hij verwijlde hele dagen tussen zijn kwikkolommen en draaidozen en voelde zich als een dresseur in een leeuwenkot. Altijd was hij gewapend met een stokje om luie barometers tot plichtsbetrachting aan te sporen :

— Tik ! Tik ! Tik !... Goed zo ! Die Toricelli moet altijd een stootje toe krijgen... Tik ! Tik ! Ja, die Engelsman stond te hoog...

Maar... met de maanden kwamen ook de zorgen.

Verbeeld je, dat na enkele weken reeds bleek, hoe de barometers in de zaak heel anders reageerden dan de tenen, kuiten, oren en ruggewervels van oom Gust ! En even erg : het krabben van de hond en het orengespits of gewas van Minnekepoes wezen al op regen, terwijl de Torricelli's koppig op « bestendig » bleven. De papegaai kon zoveel « verandering » hoesten als hij wilde : het weer bleef constant volgens alle meters in de zaak...

Toen nam oom Gust een kloek besluit. Liever dan zich doorlopend te ergeren, verkocht hij zijn baro- en zelfs z'n thermometers — tegen de laatste had hij anders zo goed als niets — tegen afbraakprijzen en hield in zijn winkel enkel nog zijn hond, zijn kat, de papegaai en verder zijn in- en uitwendige constitutie.

Hij stuurde een nette « kennisgeving » aan zijn « geachte cliëntèle », waarin hij hen « mitsgaders ene kleine vergoeding » aanbood dagelijks aan huis het weer vier en twintig uur van te voren te komen aankondigen. Wegens « vereenvoudiging van zaken » en « naar persoonlijke waarnemingen » stond er nog in de tekst.

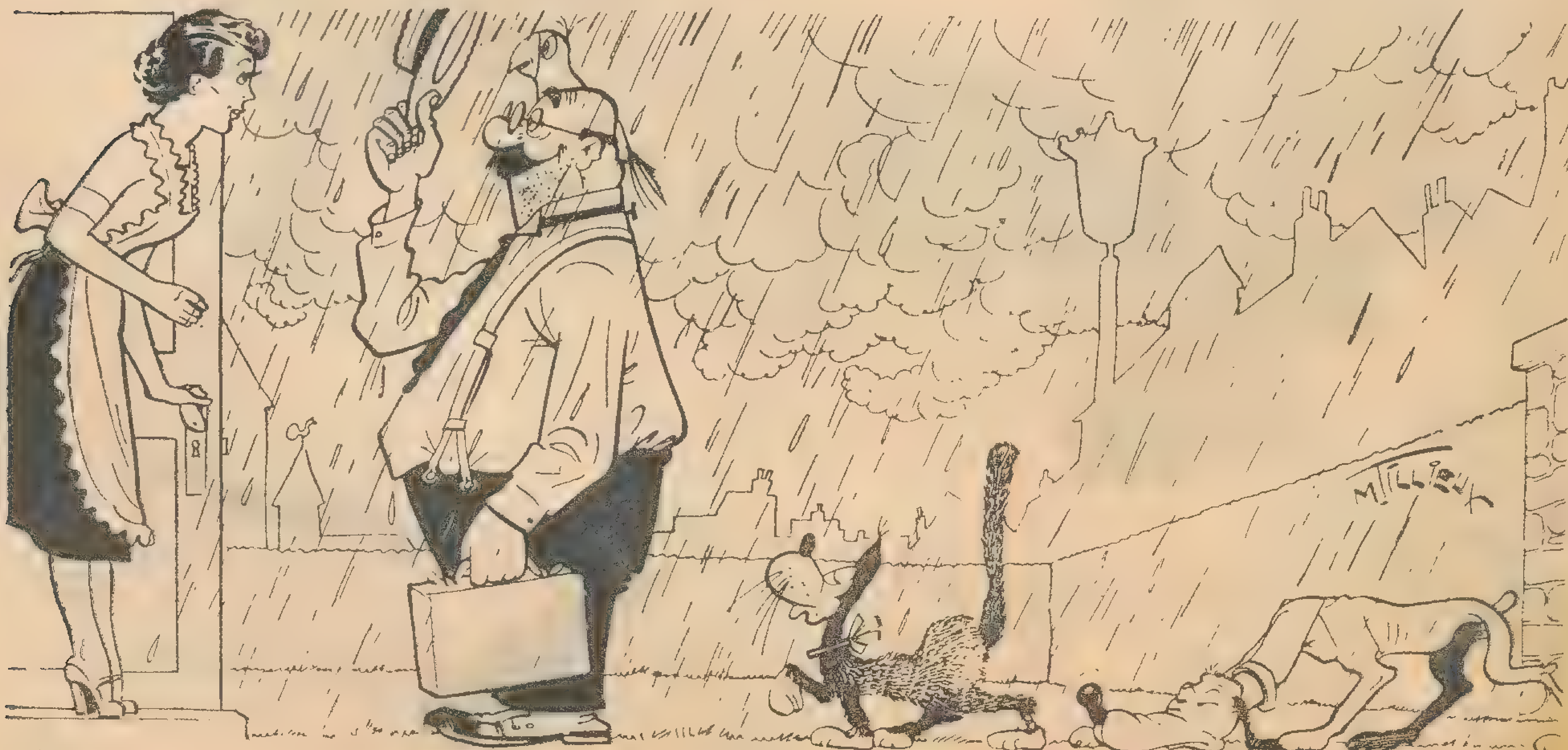
Zo werd oom Gust inderdààd een wandelende barometer en zwervend weerprofeet. En de sukkel kreeg enkele vaste klanten, uit menslievendheid of om minder menswaardige beweegredenen.

Hij kweet zich dagelijks nauwgezet van zijn taak, zeer punktueel en uiterst beleefd.

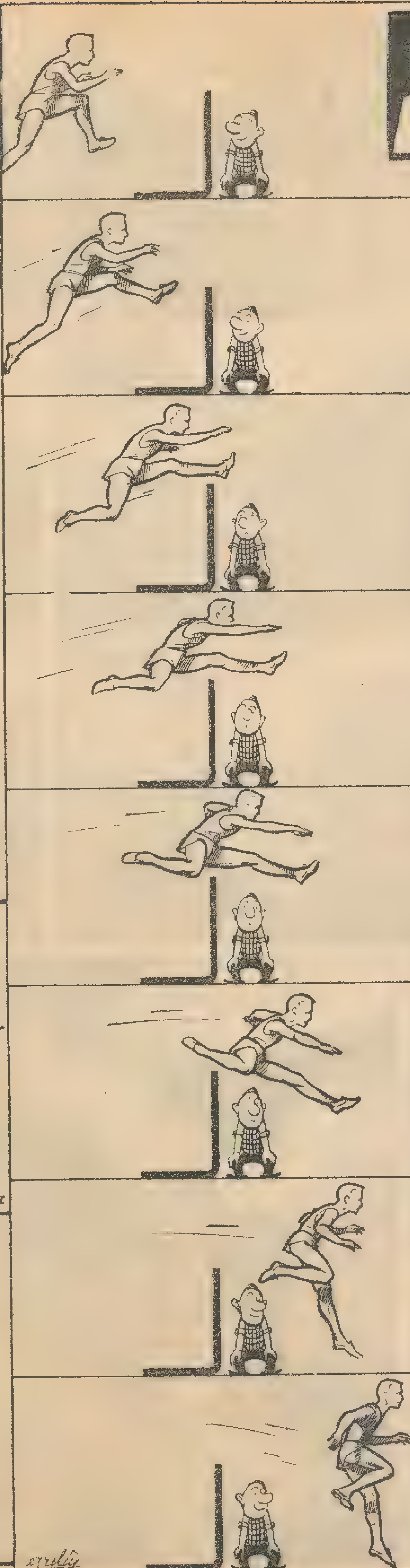
Het weerbericht over de radio, alhoewel beslist minder betrouwbaar dan het zijne, gaf zijn zaak de nekslag. Oom Gust is die slag niet meer te boven gekomen en stierf daaraan, meer dan aan zijn beroerte.

Hij bleek de edelmoedigheid zo ver gedreven te hebben, dat hij hond, kat en papegaai aan de Weerkundige Dienst te Ukkel vermaakt had.

Sinsdien is het daar met de weervoorspellingen iets beter...

HUP ROB BEDOES

Een prachtig schouwspel.

Robert is keurig op tijd

Overal op het terrein wordt geoefend, maar wij hebben er geen oog voor. Al onze aandacht gaat uit naar het doen en laten van een meneer van ongeveer 1,90 meter, die zijn hagen neemt met verbluffend gemak.

— Hier heb je nu je voorbeeld, Bob ! Kijk goed toe en neem alle bewegingen op. Als je iets niet begrijpt, dan vragen, jongen !

Hup !... Hup !... Hup !... gaat het over de horden

— Hoe zet hij af, meneer ?

— Met de voetzool op ongeveer 2,15 meter van de hindernis. En hij komt ook weer neer op de zool, ongeveer 1,50 meter achter de haag. De oversteek-sprong is dus ongeveer 3,70 meter

» En tel eens goed de stappen tussen de hagen ! Een, twee, drie, hup ! Een twee, drie, hup !

— Geldt dat voor alle afstanden ?

— Nee. Zeven in de 200 m. hordenloop. Vijftien of zeventien in de 400 m. Een hordenloper op de 400 m. moet echter met beide voeten kunnen springen om niet voor verrassingen komen te staan. Anders wordt hij belemmerd in zijn vaart.

» Laat ons nu eens het springen van voren bekijken.

» Zie je, hoe onze kampioen rats over de haag heengaat ? Eerst met de voorste voet, dan met het onderste van de knie, vervolgens met kuit en voet van het achterste been ?

» Je ziet ook heel goed, hoe de schouders van de loper steeds op dezelfde hoogte blijven.

» Hij **SPRINGT** niet over de hagen, hij **NEEMT** ze.

— Hoe moet je ademen tijdens een hordeloop ?

— Voor de 200 en 400 meter als bij gewoon hardlopen tussen de hindernissen in, maar uitademen vlak voor de hindernis.

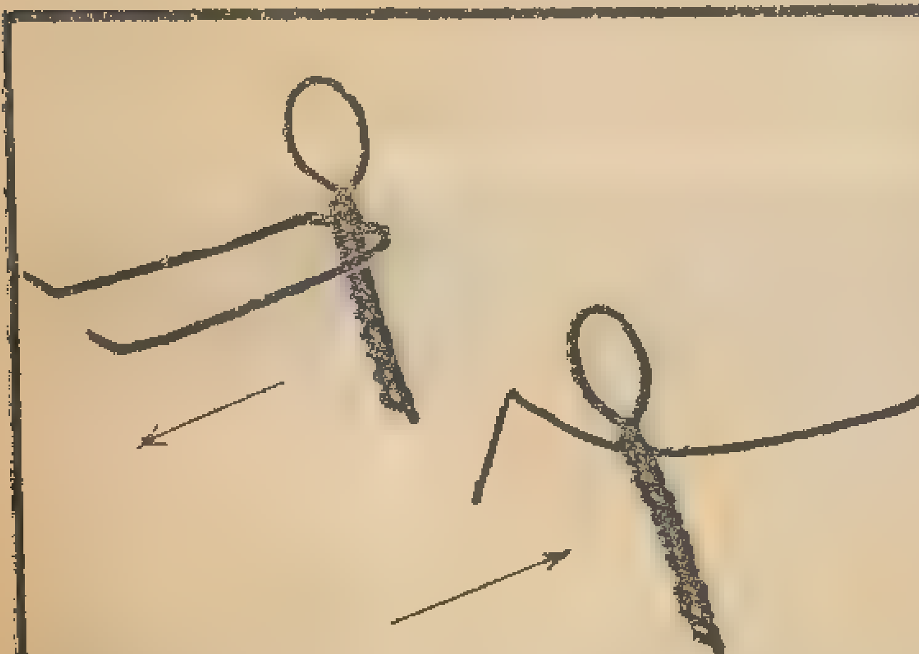
» Voor de 55 en 110 meter uitademen voor de haag, inademen bij het neerkomen en intussen de adem ophouden

Daar start de kampioen opnieuw. Robert is in extase. Zijn lichaam wipt mee met de benen van de loper

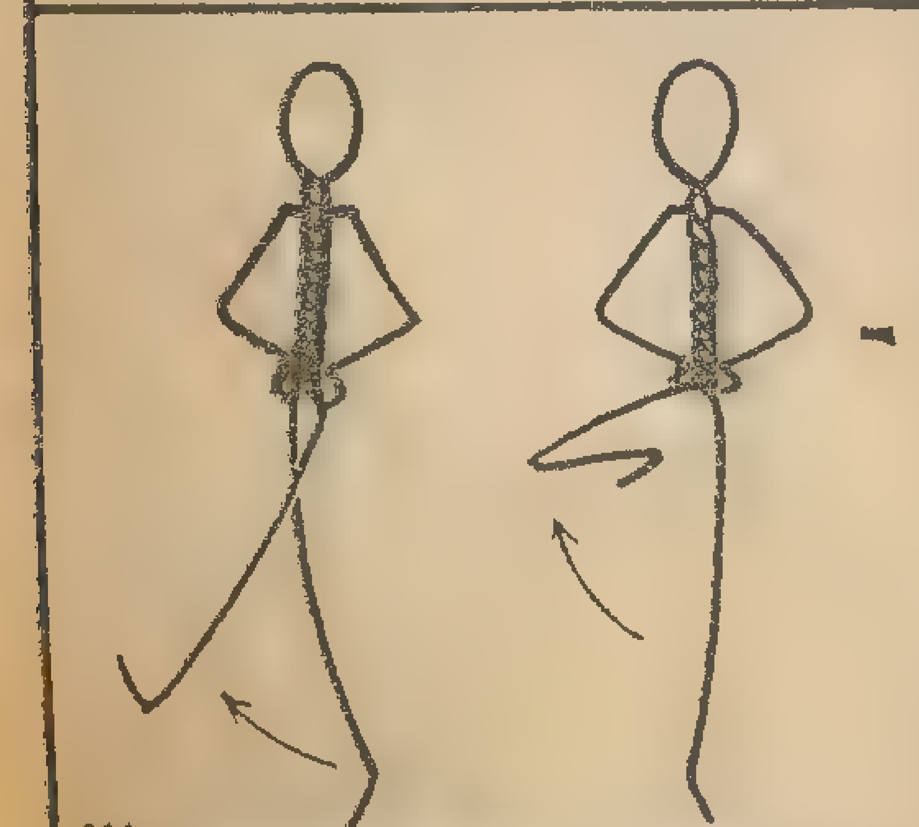
— Zo kan ik het nog niet, zegt hij. Maar ik kan het toch leren, nietwaar, meneer ?

— Zeker, Rob ! Veel en taai oefenen, jongen !

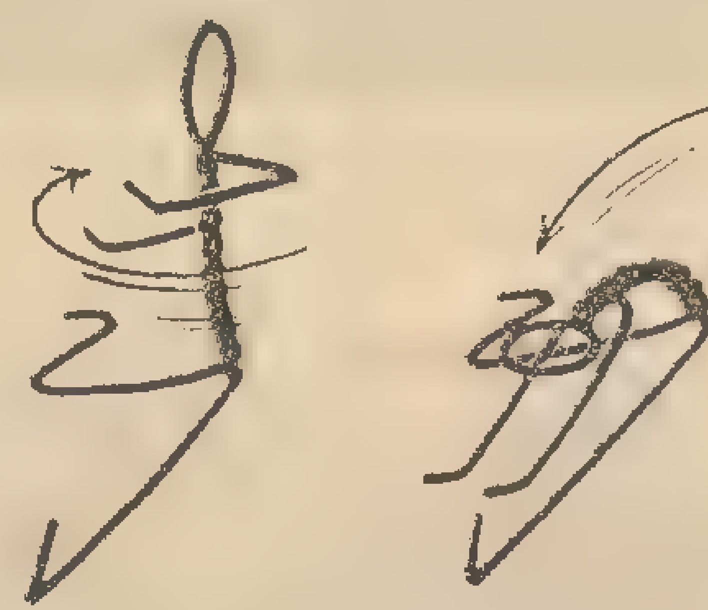
FRANK.

611
ARMEN VOORWAARTS STREKKEN. EEN ARM UITSLAAN, DE ANDERE TERUGHOUDEN.- BEIDE ARMEN GESTREKT VOORUITGOOIEN. LINKER (rechter) ARM ZIJWAARTS STREKKEN, TERWIJL DE ANDER SLAP TERUGGEHOUDEN WORDT.

621
EEN BEEN GESTREKT NAAR VOREN, HET ANDER GEBOGEN ZIJWAARTS UITSLAAN.- HANDEN IN DE ZIJ. OM BEURTEN LINKER- EN RECHTERBEEN. ZIE TEKENING

632
ZITTEND ROMP DRAAIEN EN BUIGEN.- ZITTEND ALS BIJ 631, ROMP NAAR RECHTS (links) DRAAIEN. ARMEN GEBOGEN. DAN VOOROVER EN PUNT VAN HET GESTREKTE BEEN AANRAKEN.

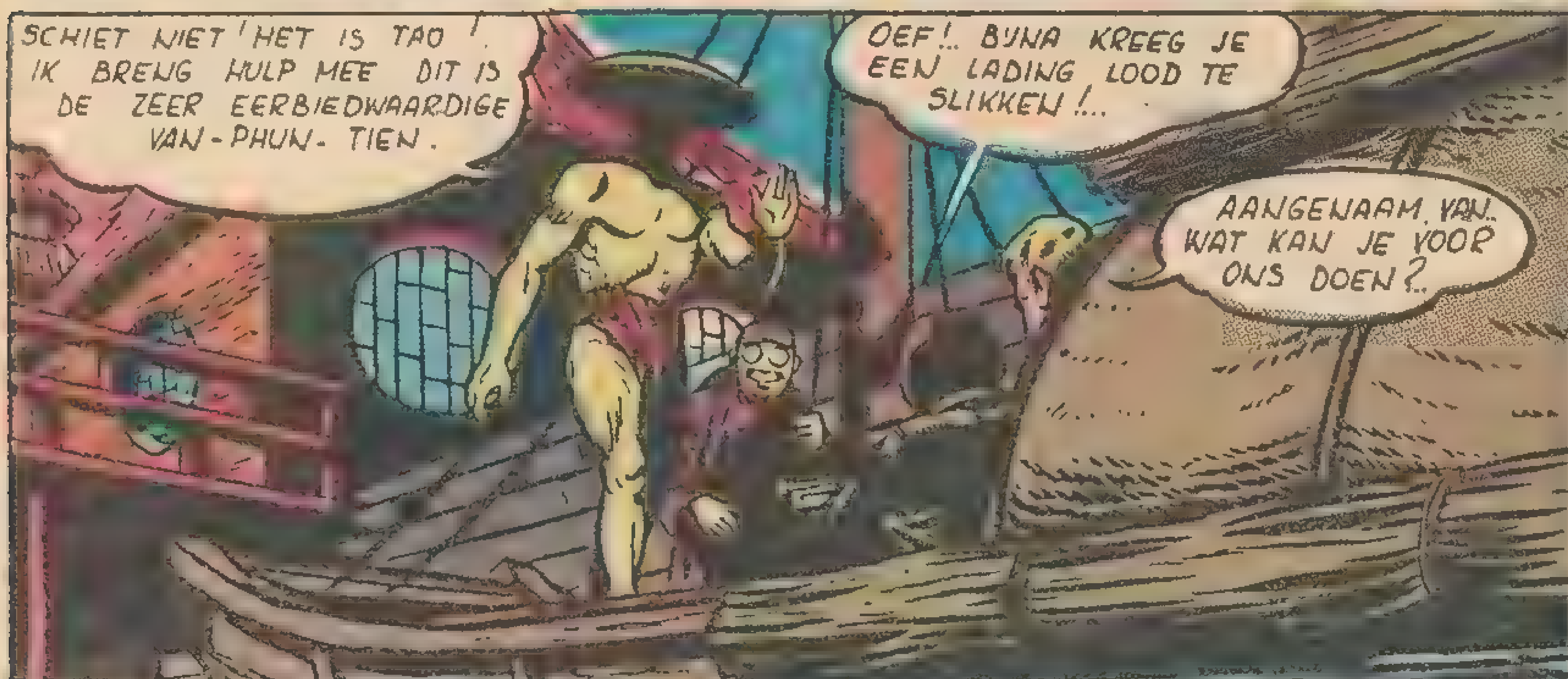

176
HUPPELEN OP DEZELFDE PLAATS MET KNIE HOOG NAAR DE SCHOUDER.- TERWIJL JE HUPPELT AF EN TOE LINKER- OF RECHTER KNIE NAAR DE SCHOUDER BRENGEN.

De Zwarte Draak

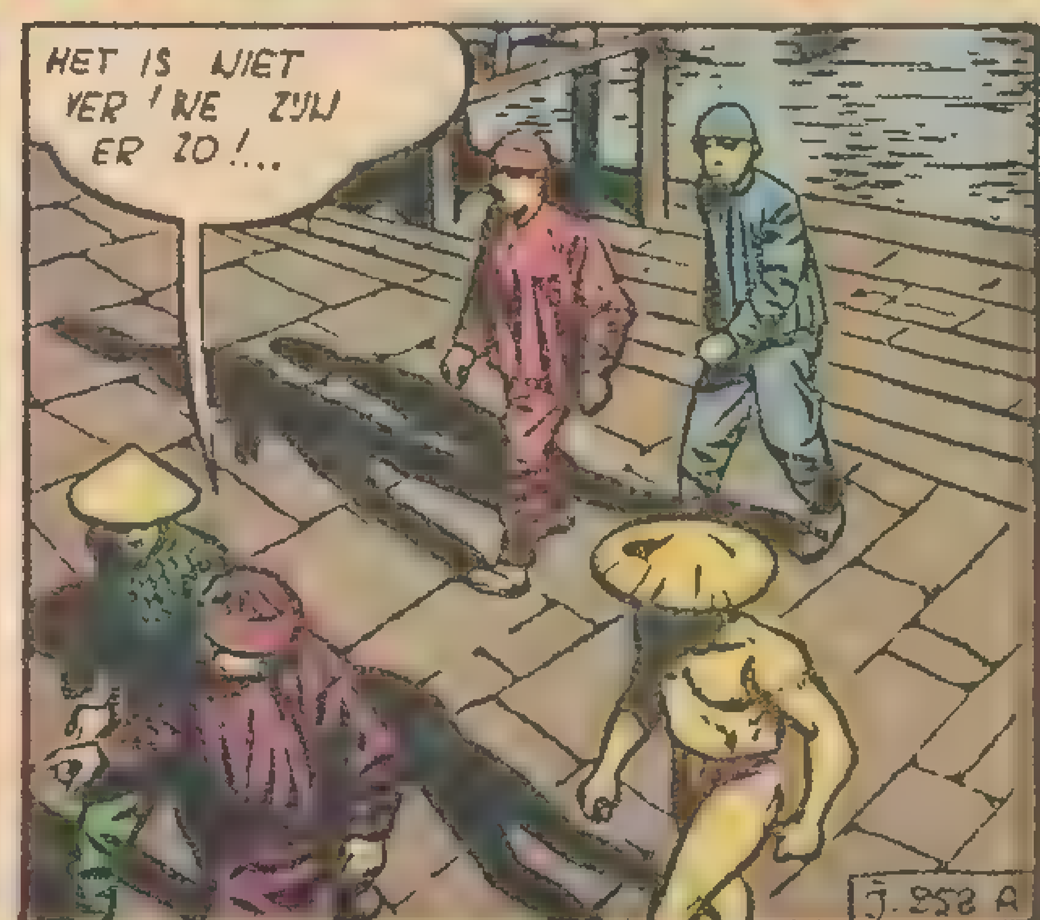

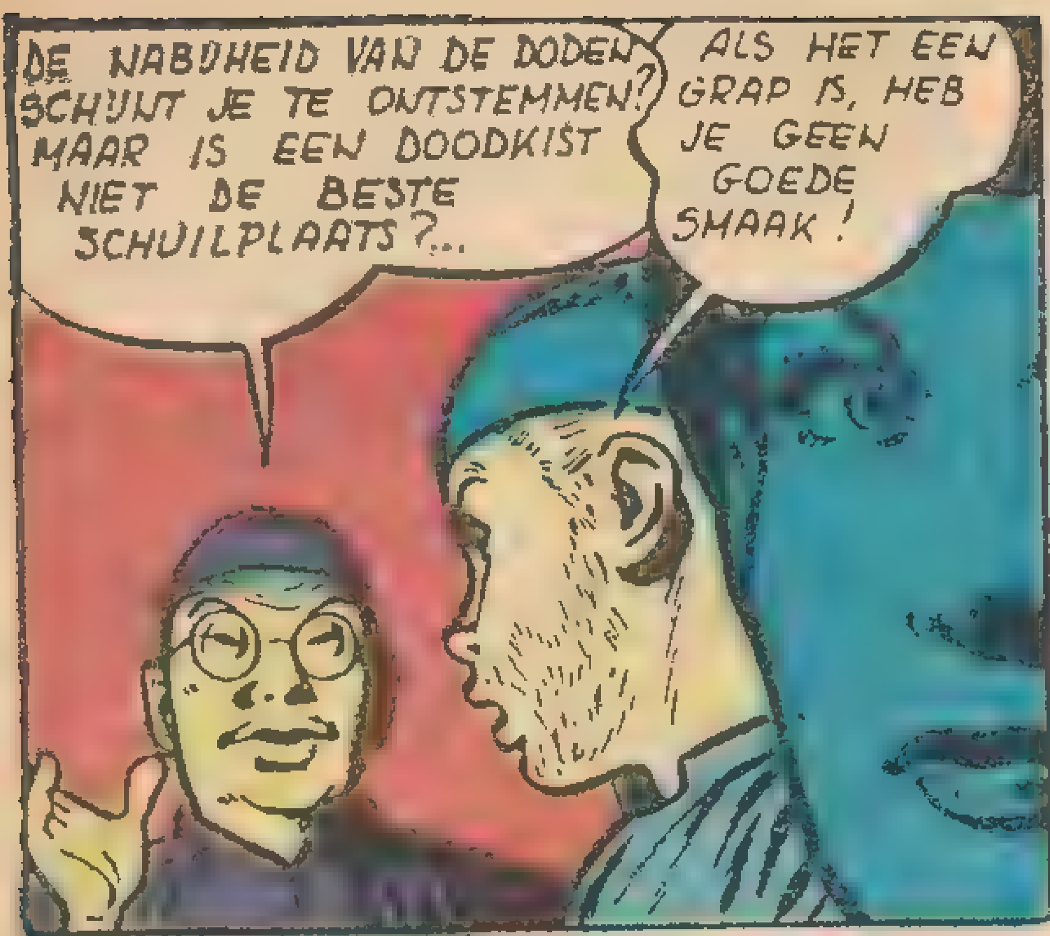

DE NABIJHEID VAN DE DODEN SCHIJNT JE TE ONTSTEMMEN? MAAR IS EEN DOODKIST NIET DE BESTE SCHUILPLAATS?..
ALS HET EEN GRAP IS, HEB JE GEEN GOEDE SMAAK!

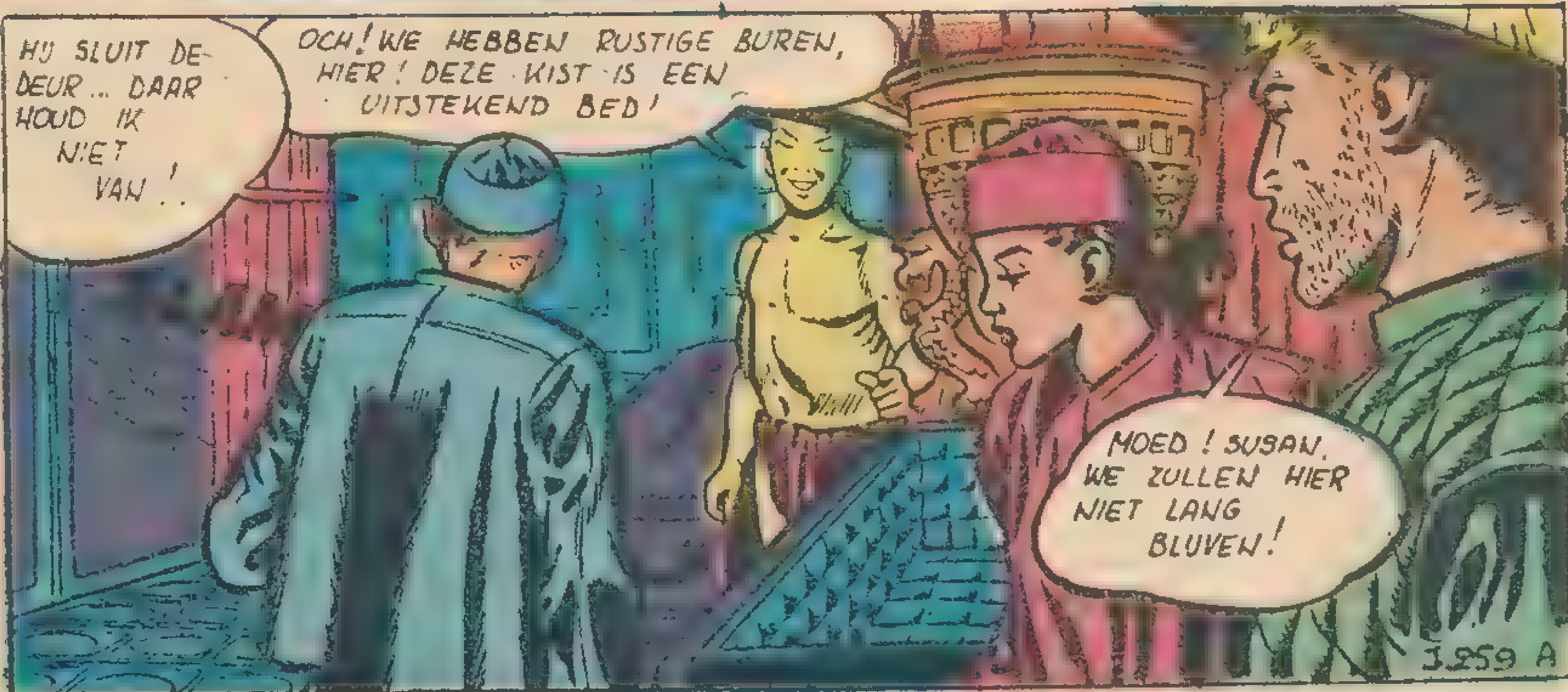

IK ZAL HET JULLIE UITLEGGEN!.. DE CHINEZEN HECHTEN EEN ZEER GROOT BELANG AAN ALLES WAT MET HUN DOOD TE MAKEN HEEFT... TIJDENS HUN LEVEN LATEN ZE HUN DOODKIST MAKEN EN DIE WORDT OVERAL MEE NAARTOE GESLEEPT..
AARDIGE LUI! DAT MOET PLEZIERIG ZIJN!
IK ZIE NIET IN WAT DIE MET ONS.

ZIJ, DIE IN EEN VREEMD LAND LEVEN, ZOUDEN ZICH RUÏNEREN OM VROEG OF LAAT IN CHINESE AARDE TE RUSTEN.. HET IS MIJN BEROEP DE RIJKE DODEN VAN INDO CHINA TE BALSEMEN...
EEN SOORT BEGRAFENISONDERNEMING DUS?

JUIST! HIER WACHTEN MIJN GEBALSEMDE KLANTEN OP EEN PLAATSJE IN EEN KONVOOI NAAR CHINA. IN EEN GESLOTEN RUIMTE, OMDAT LIJKENSCHENNERS UIT ZIJN OP DE GEWELDIGE RIJKDOM AAN JUWELEN, DIE SOMMIGEN VAN HEN BIJ ZICH HEBBEN.
ZIJN ME DAT GEZELLIGE BUREN!

JULLIE BLIJVEN HIER TOT IK EEN MIDDEL GEVONDEN HEB OM JULLIE NAAR DE PLAATS VAN DE SAMENKOMST TE BRENGEN.
WEET JE ZEKER, DAT NIEMAND ANDERS EEN SLEUTEL HEEFT?

WEES MAAR NIET ONGERUST! NIEMAND ZAL JE HIER STOREN! EN NU: SLAAP LEKKER!
DANK JE VOOR JE HULP, VAN!

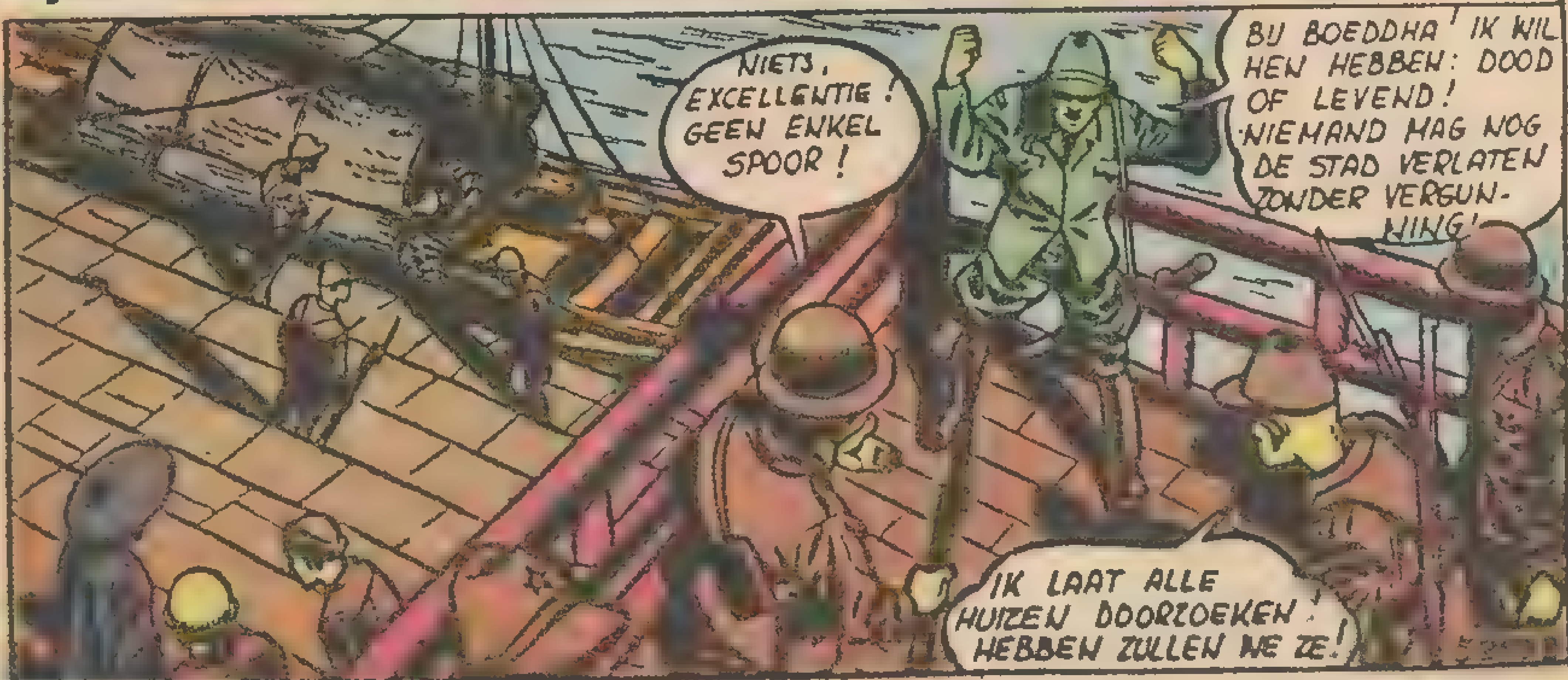

HIJ SLUIT DE DEUR.. DAAR HOUD IK NIET VAN!
OCH! WE HEBBEN RUSTIGE BUREN, HIER! DEZE KIST IS EEN UITSTEKEND BED!
MOED! SUSAN, WE ZULLEN HIER NIET LANG BLIJVEN!

DE VOLGENDE MORGEN.
ZE ZULLEN WEL HONGERIG ZIJN IK ZAL HUN ZELF ETEN BRENGEN, MAAR OM GEEN ACHTERDOCHT TE WEKKEN STUUR IK DE KOELIES NAAR HUIS!..
HO!.. SJENG!!

HO! SJENG!! SJENG!!
WAAR ZIT DIE KEREL WEER? HIJ IS NU AL TWEE UUR WEG OM VIS TE KOPEN! IK ZAL HEM NOG EENS ONDER HANDEN MOETEN NEMEN!

HA! BEN JE EINDELIJK TERUG, LUIERIK! WAAR WAS JE?..
HET IS MIJN SCHULD NIET, MEESTER! DE JAPPEN HEBBEN ALLE STRATEN AFGEZET! AAN DE OEVER VAN DE RIVIER WORDT IEDEREEN TEGENGEHOUDEN!

DE JAPPEN! DAT IS DUS JE NIEUWSTE VERONTSCHULDIGING?!
NEEN, MEESTER, HET IS DE WAARHEID! ZE HEBBEN EEN BOOT GEVONDEN DIE DOOR BLANKEN GESTOLEN IS EN NU ZIJN ZE OP ZOEK NAAR HEN!

NIETS, EXCELLENTIE! GEEN ENKEL SPOOR!
BIJ BOEDDHA! IK WIL HEN HEBBEN: DOOD OF LEVEND! NIEMAND MAG NOG DE STAD VERLATEN ZONDER VERGUNNING!
IK LAAT ALLE HUIZEN DOORZOEKEN! HEBBEN ZULLEN WE ZE!

Onze Knollentuin

> **KNOLLENTUINREGLEMENT**
>
> Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
> Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen, worden als knolletjes beschouwd.
> Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk » Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
> Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
> Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
> Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
> Art 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

— Piet ! Piet ! Giet niet !... brult Sjarel, die in een verdronken knollentuin rondploetert, terwijl het water hem uit zijn klompen « sijpsapt » !

Inderdaad, wat een hondenweer ! Het water valt met bakken uit de lucht. En toch meent Piet nog zijn bijdrage te moeten leveren ! Dienst is dienst, denkt onze schacht...

Laat ons niet druilerig worden bij dit weer. Groeizaam weer in ieder geval ! We gaan dapper knollen planten.

RIKKETIK 23.890 uit **Antwerpen** is op reis geweest. Nog wel naar « het buitenland » ! Vanzelfsprekend knolde ze daarna een kort verslag, dat we op de ereplaats te prijk zetten. Je zult wel zien, dat Snuffel enkele correcties heeft aangebracht ! Eervolle vermelding voor het lente-knolletje.

MIJN EERSTE REIS NAAR HET BUITENLAND

Er is enige dagen een Rotterdams vriendinnetje op bezoek geweest. Met zijn allen zullen we ze nu in een auto weer naar huis brengen.

Zaterdagmiddag, kwart voor twee ! Een spiksplinternieuwe Buick stopt voor de deur. Ons reisje begint ! Hé, wat popelt mijn hartje. Mijn eerste buitenlandse reis !

Zalig in de diepe, zachte, grijze autokussens weggezonken, rollen de dorpen aan mijn oog voorbij. Over gladde asphaltwegen, over hobbelige kalseien, over deeltjes grintweg en over een stuk opgebroken baan bereiken we de Belgische grenspost : Wuustwezel.

— Paspoort a. u. b.

(Voortgaande op mijn « prachtige » pasfoto en het nog « prachtiger » origineel, bekijkt de man der wet me maar met een scheel oog !)

— Heeft u geld bij u ?

Enige papiertjes worden ondertekend en de « Englebert »-banden, met hun dartele en rumoerige last, waaronder ik, rollen hun eerste toertjes op vreemde bodem.

Het gras ziet er in het schoenenland even groen uit. De koeien bekijken ons even dom als de Belgische, en op de weinige boerderijen, die we tegenkomen, lopen dezelfde kippen, hangen eveneens rode-bolletjes-zakdoeken te drogen en wandelen kleine peuters heel parmantig met een druipend neusje... Allemaal hetzelfde als in België... En toch, ik kijk maar, kijk maar mijn ogen uit mijn hoofd ! 'k Ben nu immers « op een ander » !

Nu rijd ik dus op Hollands grondgebied. Enige dorpjes doorkruisen we, waar, voor sommige huizen kermispalen, triomfbogen en allerhande versiersels prijken. De feestelijke ontvangst voor een soldaat, die uit Indonesië terugkeert !

Drie dingen vallen me op, terwijl ik over die prachtige, kilometers lange banen snor : geen enkele herberg, niet één benzinestation langs de baan om de automaag te vullen, en overal waterplassen tussen de weiden. En wat een uitgestrekte landerijen, zonder boom, zonder torenspits, zonder één enkel huis...

Daar verheft zich voor mijn glunderende kijkers, dat, waar ik vanaf de Hollandse douanenpost al naar heb uitgekeken : de Moerdijkbrug over het Hollands diep ! Een machtige grootse, ijzeren brug, misschien enig in Europa ! De knapste prestatie van Hollandse ingenieurs. Alle eer voor hun prachtig werk !

Verder snort de auto over de blauw-zwarte, blinkende baan. Aan de einder verschijnt Dordrecht. Met rasse schreden naderen we de stad. De baan draait echter af en laat haar rechts liggen. Hier en daar nog triestige herinneringen aan de laatste wereldoorlog.

Eindelijk duikt in de verte het doel van ons ritje op : Rotterdam ! Langs een brede winkelstraat rijden we de stad binnen. Alras stuiten we op een lompe, hoge, ronde, donkere ijzeren massa : het Feijenoord-stadion, beroemd door zijn Holland-België derby's !

Spoedig stoppen we, waar we wezen moeten. Mijn Hollands logeetje woont vlak bij het stadion.

Prinselijk worden we ontvangen. Een uurtje vliegt om met vertellen, eten en lachen.

Willen we nog diezelfde dag, voor de avond valt, thuiskomen, dan dienen we thans aan terugkeren te denken.

Op de terugreis wordt dezelfde weg afgelegd, die ik u al beschreef. Met een tikje weemoed in mijn hart voor de prettige dagen samen met mijn logeetje, het snel verlopen ritje, mijn eerste « reis » naar het buitenland, zit ik nu stil in mijn hoekje van de zacht-wiegende Buick. Aan alles komt een eind...

RIKKETIK 23.890 uit
Antwerpen.

Ook **DE GELE PANTER** uit **Antwerpen** neemt ons mee naar het buitenland, waar hij ons een Belgische overwinning laat meebeleven. Eervolle vermelding voor je tweede opstelknol, Louis !

EEN DRAMATISCHE OVERWINNING

Een grote menigte begeeft zich naar het stadion, waar vandaag de grote derby van Epsom plaats heeft. Rijke, aristocratische dames pronken met prachtige kleren en flikkerende juwelen.

Bookmakers schreeuwen hun kelen hees om het volk aan het wedden te krijgen.

Paardenbezitters keuren voor de laatste maal hun bezit en beloven grote beloningen aan hun jockey's.

De Lierse reuzen voor de Lierse torens.
Tekenknol van ARENDSOOG uit Lier.

De toeschouwers, bijna allen Britten, wikken en wegen de kansen van elk der veertien deelnemers.

Voor wie de 25.000 pond ?...

. . . .

De paarden hebben zich aan de startlijn opgesteld. Ieder land heeft zijn beste renpaarden gestuurd. Zelfs België, dat vertegenwoordigd is door BLUE STAR. Cendrillon, een Franse volbloed, Gallant, de trots der Verenigde Staten, Sin-up, de Britse hoop, en nog elf anderen wekken ieders bewondering.

Wie zal het pleit winnen ?

. . . .

Nog slechts een halve ronde af te leggen ! Op kop, afgescheiden der andere medingers : Gallant, Sin-up en Blue Star !

De jockey's sporen hun rossen tot het uiterste aan. De talrijke aanwezige Britten brullen hun kelen hees. Voor wie de 25.000 pond ?...

De paarden komen op de laatste rechte lijn en stormen op de aankomstlijn af. Zij aan zij strijden de drie concurrenten. Gallant poogt voorsprong te nemen, doch mislukt jammerlijk en moet lossen. Sin-up en Blue Star versnellen daarop hun vaart. Nog 100 meter. Nog steeds zij aan zij ! Blue Star neemt lichtjes voorsprong, Sin-up doet nog een uiterste poging, doch Blue Star wint met enkele luttele centimeters. Een Belgisch ros verslaat Sin-up in eigen land !

En dan... Plotseling stuikt Blue Star ineen. De gesprekken verstommen.

« Blue Star is niet meer... Hartaderbreuk!» verklaart de bijgeroepen veearts.

De jockey wordt op een brancard weggedragen...

Dit was het einde van een prachtige volbloed, die de Belgische fokkers alle eer had aangedaan.

DE GELE PANTER uit
Antwerpen.

BILL-WEST uit **Boortmeerbeek** zorgt ditmaal voor de vrolijke noot en ontdekt een slimme kant aan ons achtsprietig raadsel. Het ander opstelletje is minder geslaagd, al heb je er wel je best op gedaan. Daarom : eervolle vermelding.

P. K. IS SJAREL TE SLIM AF !

Piet Kwabbernoot trof Sjarel in café « De Rode Molen ».

Opeens zegt Sjarel :

— Piet ! Willen we samen eens raden ? Als ik het niet weet, geef ik vijftig frank. Als jij het niet weet, hoef jij maar vijf frank te geven !...

— In orde, antwoordde Piet.

— Hoe heet de hoogste berg van de wereld, vraagt Sjarel.

— Ik weet het niet, zegt Piet en geeft Sjarel vijf frank.

— Het is een dier met twee poten en zes staarten, vraagt Piet. Hoe heet dat ?...

— Ik ken het niet, zegt Sjarel en geeft onze Piet vijftig frank.

» Welk dier is het ? vraagt Sjarel.

— Ik ken het ook niet, antwoordde Piet. Daarop geeft hij Sjarel nog eens vijf frank en trekt er lachend tussenuit.

Die dag heeft Piet Sjarel niet meer gezien.

BILL-WEST uit
Boortmeerbeek.

Een eervolle vermelding verdienen verder : **Commandant Danny** uit **Ekeren** voor opstel èn tekenknol en **De Klimmende Tijger 26.182** uit **Rumst** voor zijn verslagje uit Frans-Vlaanderen. Ander werk was deze week beter, Jules !

Onze dichters-knollenplanters hebben zich flink geweerd.

Van **AIPTA** uit **Molenbeersel** planten we het beste van zijn twee versknolletjes. Je Zuid-Afrikaans heeft er maar zo'n beetje naastgelegen, Aipta ! Schrijf naar eigen aard en wezen !

DE DRONKAARD

Omstreeks twaafven, na verscheid'ne pinten
Met z'n vrienden te hebben geklonken,
Sukkelde hij naar huis, kon 't niet vinden
Omdat hij te veel « licht » (bier) had gedronken !

Hij stuikte plots neer onder drie groene linden
En begon er zijn zattemansroes uit te ronken.
Hij droomde van al zijn goed-echte vrinden
Terwijl boven zijn hoofd de sterretjes blonken...

Bij t' opgaande zonne, de volgende morgen
Vond men het lijk, zijn harte stond stil.
't Gezicht was zo bleek, in 't gras diep geborgen

En d'omgeving straalde zo vreemd en zo kil,
Terwijl uit 't huisje, gedompeld in zorgen,
Langgerekt klonk een vlijmende gil.

AIPTA uit Molenbeersel.

Van **PENNELIKKER** uit Gent planten we hier zijn eersteling. Alles is nog te leren op gebied van strofenbouw, André! Beter is, bij deze strofen het rijm op het zwaartepunt van regels 2 en 4 te leggen. Al doende leert men, dus ook jij!

AVONDSCHEMERING

Het duistert 't allen kant
't Is lijk een domper, die
Op duizend kaarsen wordt geplant
En 't licht doet henenvaren...

't Is goed, zo eenzaam hier, en denkend
Wijl ik starend hemelwaarts zie.
De sterren staan er licht, en wenkend
Begroeten ze de heilige nacht

Hoe schoon is nu het hemelruim,
Dat dankend thans zijn bede biedt
Aan Hem, die ook ons plichtsverzuim
Beoordeeld en het straft!

Hoe klein ben ik toch, Heer!
In Uw almachtige ogen!
U kijkt zo minzaam op ons neer
Waar sterren fonkelend staan.

PENNELIKKER uit Gent.

Tenslotte **ILONKA 26.447** uit **Aalst!** Snuffel koos het beste van je drie ingezonden versknolletjes. Kom, kom, niet zo zwaar op de hand! Waarom zo'n negatieve instelling op het leven en je in jezelf opsluiten? Hoemeer je geeft, hoemeer je bent. Sta liever **dankbaar** tegenover elke vreugde of geluk. Onthoud voor heel je leven, dat « ernst » en « diepte » heel goed samen kunnen gaan met blijdschap en eenvoud des harten. Het is eerder een kwestie van « doen » dan van « zien ».

Op trektocht! Een nagetekend knolletje van STROPKE 30.533 uit Gent.

KINDJE VAN DE BUREN...

Kindje van de buren, —
Wat ben je mooi en freel
Je schijnt het niet te voelen
Dat ik je krullen streel!

Kindje van de buren...
Wat zijn je ogen blauw
Wat zijn je lipjes roze,
Gezichtje, fris als dauw!

Kindje van de buren...
Wat trek je me toch aan?...
Je bent een klein gelukje
In mijn dor, leeg bestaan!

ILONKA 26.447 uit Aalst.

Laat Snuffel nu weer een teleurstelling hebben voor **Mrs. Miniver** uit **Berchem!** Jenny knolt een vers, dat het in ieder blad of krant bèst doet, behalve juist in... « Robbedoes ». ! Persoonlijk heeft Snuffel er erg van genoten en is het helemaal met dit rakkeresje eens, maar... moeten ook wij nu al aan politiek doen? Spaar ons, Jenny! Zelf overtuigde mensen worden, die op elk gebied hun vastgefundeerde mening hebben, dàt is wat we allemaal moeten nastreven. Ik hoop van harte, dat jij daarin slagen zult. Tenslotte nog een strenge blik in de richting van **Stropke** uit **Gent**, die « eigen werk » zet boven « Onze Frans in de dierentuin ». Klopt dat wel, rakker?

Tekenden in kleuren: **Zorro 30.397** uit **Kuringen** en **Tex Dan** uit **Strombeek-Bever.** Jammer! Eervolle vermeldingen voor **Bamby 29.727** uit **Deurne-Zuid** en **Gene Autry 30.067** uit **Oost-Eekloo**, die beiden nog wat te onvast van lijn zijn.

Sjarel kijkt op zijn pijp en steekt dan de hand omhoog. Het werk dient gestopt en zijn pijp ook! Tot volgende week, rakkers en rakkeresjes. Blijf zo je best doen in en om de knollentuin. Sjarel en Pieter groeten minzaam met pijp en gieter en allemaal een stevige rakkershand van jullie opperknollenplanter

SNUFFEL.

Clubnieuws

WIJ KOPEN EEN TENT

— Toon, zegt Robbedoes zo tegen mij, je bent nog altijd je vacantie-ervaringen aan het vertellen, maar intussen staat de winter met zijn vuisten op de deur te bonzen om te worden binnengelaten. Bovendien zitten de rakkers en rakkeresjes nu weer tot over hun oren in « de grootste gemene deler » en « de hoofdsteden van Europa ». Ben je niet bang, dat al die vacantiegeschiedenissen naar vijgen na Pasen zullen smaken?

— Misschien heb je gelijk, misschien heb je ongelijk! heb ik geantwoord. Ik zal het eens aan de lezers vragen.

Zelfs vind ik het nogal gezellig, al die prettige herinneringen op te halen. Wat denken jullie ervan, beste jongens en meisjes?

Intussen wil ik jullie verder vertellen over onze tent-avonturen.

Samen met Jos fietste ik naar de stad om daar zo'n beetje rond te neuzen. Van al dat rondneuzen werd onze neus en heel ons gezicht nogal lang, want al spoedig kwamen we tot de ontdekking, dat een goede tent tamelijk wat meer kost dan een doos pralines en dat ze ongeveer heel ons fortuintje zou opslokken.

Want het was ons om een stevige, waterdichte tent voor zes personen begonnen. Als je toch aan het kopen gaat, mag je je niet laten verleiden door goedkope prullen, waarin je tijdens het eerste buitje zo ongeveer verdrinkt. Het is ook beter, geen al te grote tent te nemen Eerst hadden we het plan opgevat, een tent voor minstens tien personen te kopen, met het oog op de uitbreiding van onze plaatselijke club. De vader van Jos, die in zijn jonge tijd ook zo'n beetje aan kamperen heeft gedaan, heeft ons dit beslist afgeraden. Zo'n groot ding is soms erg onhandelbaar en niks gezellig, zei hij. Twee kleintjes van drie tot zes personen is beter dan één grote.

Gesterkt door zijn goede raad, waren we dus geestdriftig weggegaan. Vier uur later kwamen we terug in ons lokaal « Onder de Brug »... zonder tent en min of meer ontmoedigd. Niet voor lang, want Fred (zo noemen we onze Frederik gewoonlijk) stelde voor, zijn moeder en zijn oudere broer Victor te mobiliseren. Zijn moeder is namelijk naaister van beroep en zijn broer is nog maar pas uit de scoutsbeweging en zou dus wel wat meer van tenten kennen.

Wij stuurden twee delegaties uit, een naar moeder Martens en een naar Victor. Frederiks moeder schaarde zich dadelijk aan onze zijde. Ook Victor wilde ons graag helpen, maar hij had bezwaren tegen ons idee om zelf een tent te maken.

— Je zal er niets mee uitsparen, zei hij, en je loopt gevaar, dat het een mislukking wordt. Als je al het materiaal afzonderlijk moet kopen, komt dat veel duurder uit dan voor tent-fabrikanten, die natuurlijk grote hoeveelheden ineens bestellen. Het zou beter zijn, als je maar ineens een tent koopt, maar dan zonder veel benodigdheden. Je hoeft er bijvoorbeeld helemaal geen slaapzakken bij te nemen. De beste slaapzak is nog altijd een doodgewone zak, die je ter plaatse volstopt met stro. Potten en pannen kan je hier en daar wel krijgen en als je dan later goed bij kas bent, zorg je voor wat meer comfort.

Wij hebben zijn raad niet in de wind geslagen. De volgende dag zijn we samen met Victor weer naar de stad gefietst en voor 2367,50 frank hebben we onze gedroomde wigwam gekregen.

Dezelfde dag hebben we ons geoefend in het opstellen van onze tent. Dat is ook nog een hele kunst. Op een zeker ogenblik stak Walter één alluminium stang in Fred zijn oog, in plaats van in het oog van het tentzeil, en ikzelf geraakte verward in de touwen, zodat ik languit tegen de grond ging. Maar na een paar uur geoefend te hebben in het zweet ons aanschijns, hadden we toch de knepen beet en konden we eindelijk een datum voor ons tochtje vaststellen.

TOON.

« DE WARE ROBBEDOESVRIENDEN » AAN DE EER!

Panda 29.413 en **De Valk 29.402**, leiders van de plaatselijke club « De ware Robbedoesvrienden » uit **Oostende**, sturen me een verslag van hun vacantie-activiteit. Hoewel het geen gewoonte is, dergelijke verslagen te publiceren, wil ik ditmaal toch een uitzondering maken, omdat hieruit blijkt, wat al genoegens aan een bloeiende club kunnen verbonden zijn. Hier gaat het verslag:

Donderdag 13 Juli begon de vacantie. Dinsdag 18 Juli: Fietstocht naar Lissewege. 's Morgens om 9 u. vertrokken en 's avonds te 8 u. terug. - Woensdag 19 Juli: Oefeningen in hoog- en verspringen en lopen, voor een athletiekwedstrijd, die we zelf ingericht hadden. - Donderdag 20 Juli: Athletiekwedstrijden. - Vrijdag 21 Juli: We hebben ons in twee ploegen verdeeld en een spannende voetbalmatch gespeeld: 3-4. - Maandag 24 Juli: Fietstocht naar Damme. - Van Donderdag 27 tot en met Zondag 30 Juli: Ons eerste kamp gehad aan de Belgisch-Nederlandse grens. - Woensdag 2 Augustus: Uitstapje voor de hele dag naar Wenduine te voet. - Vrijdag 4 Aug.: Zwemwedstrijd. - Zaterdag 5 Aug.: Tweede voetbalmatch: 3-2. - Maandag 7 en Dinsdag 8: Herhalingen van een toneelstukje. - Donderdag 10, Vrijdag 11 en Zaterdag 12: Idem. - Zondag 13 Aug.. Opvoering van het toneelstukje: « De derde kroon », dat ons 250 fr opbracht. Alleen toegankelijk voor jongens, 5 fr. entreegeld. We hebben het gespeeld in de feestzaal van onze school, het O. L. Vrouwe College. - Van Woensdag 16 Aug. tot en met Zondag 20 Aug.: Ons tweede kamp in de omgeving van Leuven. - Woensdag 23 Aug.: 3de voetbalmatch: 2-2. - Donderdag 24 Aug.: Fietstocht naar Adinkerke. - Dinsdag 29 Aug.: Naar Gistel, waar we een voetbalmatch speelden tegen de plaatselijke club en verloren met 3-4. - Vrijdag 1 September: Weer naar Gistel voor de 2e voetbalmatch. De stand was nu 4-1, maar deze keer was de zege aan ons. - Zaterdag 2 September: Te voet naar Wenduine voor de hele dag. — Zo is de vacantie voorbij gegaan zonder dat we één enkele stap naast de erewet hebben gezet. Op Donderdag 7 September zijn we met nieuwe moed naar school gegaan.

Wel, rakkers en rakkeresjes, wat denk je daarvan? Hebben « De ware Robbedoesvrienden » geen heerlijke vacantie gehad? Hebt u geen lust om dit voorbeeld te volgen? Zo verschrikkelijk moeilijk is het niet, hoor. Er is alleen een goede leider nodig en jongens (of meisjes), die bereid zijn, in een echte Robbedoesgeest samen te werken.

OPROEPEN

Rakker Jozef Daems, Tertwijklaan 191, Ekeren, zoekt rakkers uit de buurt om samen een plaatselijke club te stichten.

Rakker R. Everaert, Timmermanstraat 39, Oostende, heeft het plan opgevat, een Robbedoes-voetbalcompetitie op touw te zetten. Alle kapiteins van Robbedoes-elftallen (bestaande of in vorming) kunnen hem schrijven of bezoeken.

Rakker Roland Corluy, Van Montfortstraat 49, Borgerhout, richt een oproep tot alle postzegelverzamelaars uit Borgerhout en omstreken om samen een verzamelaars-club te stichten. Schrijven of bezoeken alle dagen tussen 12 en 2 uur en tussen 6 en 8 u.

Rakker A. D. B., Stekene. — Zoals je weet, beste rakker, kunnen dergelijke oproepen niet meer gepubliceerd worden. Je zal ook wel de reden begrijpen. Honderden Robbedoeslezers hebben iets te ruilen. Als we voor allen een oproepje plaatsten, zou dit te veel ruimte in beslag nemen.

GEHEIME BOODSCHAP

Feniks 13: Z4K4RK— M620CKY 20K464R 05M—RX3S 7454XS64 23JK41974R 19N—N Z41R—23J K4C—— 8—Y3SN9X RH46—327 4+4S64N 14R6R— KX4N—M 746—4S69N7 4N29N7= 9PX4N79X R6484S6074R4N.

Reclame 100 jaar geleden

Als we de Amerikanen moesten geloven, dan kennen alleen zij het geheim om reclame te maken. Alle Amerikaanse publiciteitsagenten zijn het er eens over, dat ze even gemakkelijk bommenwerpers als fopspeentjes aan de man kunnen brengen.

Het is een feit, dat ze hét op dat gebied heel ver hebben gebracht, zodat we op de duur niet meer weten, of ze reclame maken om te verkopen, ofwel verkopen om reclame te kunnen maken.

Toch kennen ook onze marktkramers en venters wel een paar kneepjes om appelen voor citroenen en katten in zakken te verkopen. Maar de oude, authentieke kwakzalvers zijn toch van het wereldtoneel verdwenen. Alleen de alleroudste mensen zullen zich nog hun ketelmuziek, hun klatergoud en hun geniale nonsens kunnen herinneren. De oude Mangin, de onbetwiste koning der kwakzalvers, is dood en begraven. In alle grote steden was hij een populaire figuur. Hij sloeg zijn tenten op tussen de Sterkste-Man-van-de-Wereld en de Tandarts-van-wijlen-Koning-Frederik en hoefde waarachtig geen enkele concurrentie te duchten. Integendeel, zijn collega's in de kwakzalverij hadden hem liever verloren dan gevonden, want hij trok het volk aan als een magneet en waar hij zijn stem verhief, hebben de anderen niets meer in de pap te brokkelen. Met half werk stelde hij zich niet tevreden en als de vis niet wilde bijten, gaf hij het daarom nog niet op. Hij nam er zijn tijd voor en nooit bleef hij zitten met zijn waar.

Gewoonlijk verscheen hij op de markt in een tweespan, dat hij zelf mende, terwijl zijn knecht Kopergroen achteraan in de wagen zat met een grote, vierkante doos, waarover een doek lag.

Midden op de markt stopte het span. Mangin stapte waardig van de bok, haakte zijn levensgroot portret op en stalde op een kussen al zijn echte en valse decoraties uit, als een bewijs van de grote diensten, die hij het vaderland bewezen had. Vermoedelijk wàren de mensen uit die tijd niet zo gehaast als nu, want na dat voorbereidende werk was Mangin nog lang niet klaar.

Dan ging hij zich verkleden. Ja, zo maar in het openbaar. Hij trok zijn pandjesjas uit, vouwde het ding zorgvuldig, knoopte langzaam zijn witte das los, schortte zijn mouwen op, trok met plechtstatige gebaren zijn zwarte fluwelen jas met gouden franjes aan, deed een paar scharlaken armbanden om, maakte een blinkende kuras op zijn borst vast, gespte een degen om en zette een flikkerende helm op, versierd met een gevleugelde slang.

Natuurlijk verzamelde zich intussen een nieuwsgierige menigte voor de wagen. Zonder zich te haasten, bevestigde Mangin nog een parasol aan de voorkant van de wagen, om zich te beschermen tegen zon en regen. Ook Kopergroen had intussen een tuniek aangetrokken en een helm opgezet, maar dan zonder slang. Nu gaf de koning der kwakzalvers hem een teken en Kopergroen begon aan de zwengel van een straatorgel te draaien. Tenslotte schoof Mangin het visier van zijn helm omhoog en begon zijn redevoering, opgesmukt met brede, profetische gebaren.

— Dames en heren, zei hij, vroeger verscheen ik op de markten als een notaris. Niemand luisterde naar mij ! Ik bleef hopeloos alleen. Nu verschijn ik hier als een nar en de domme, belachelijke burgerlui verdringen zich om mij te horen. Tegenwoordig heb ik niet minder dan tweehonderd filialen in alle grote steden van Europa en ik kan u verzekeren, dat die geen windeieren opbrengen...

En zo draafde hij door. De toeschouwers juichten hem toe. Rondom zich zag hij opgestoken handen en Kopergroen had het druk om al die klanten te bevredigen. Wanneer na een uur de doos leeg was, zette de kwakzalver zijn helm af, trok zijn geklede jas weer aan, knoopte zorgvuldig zijn witte das en... zag er weer uit als een notaris. Dan ging hij een borrel drinken op de goede afloop van zijn zaakjes.

De volgende dag verscheen hij in een andere stad...

Het vervolg van
De Leeuw van Vlaanderen
verschijnt weer vanaf volgende week.

Maar wat voor waar verkocht die koning der kwakzalvers nu eigenlijk ? Waartoe diende zoveel mensenkennis en zoveel dolle humor ?

Wel, heel eenvoudig... potloden ! Potloden van twee cent per stuk ! Doodgewone zwarte potloden. Massa's potloden heeft hij tijdens zijn leven verzet, bergen potloden ! Een hele generatie heeft met de potloden van deze handige kwakzalver geschreven, want als ze uit zijn doos kwamen, hadden de mensen de indruk, dat ze beter waren dan alle andere potloden ter wereld.

Ja, honderd jaar geleden al heeft hij het bewijs geleverd, dat je om het even wat verkopen kan, als je maar voor kwakzalver in de wieg bent gelegd.

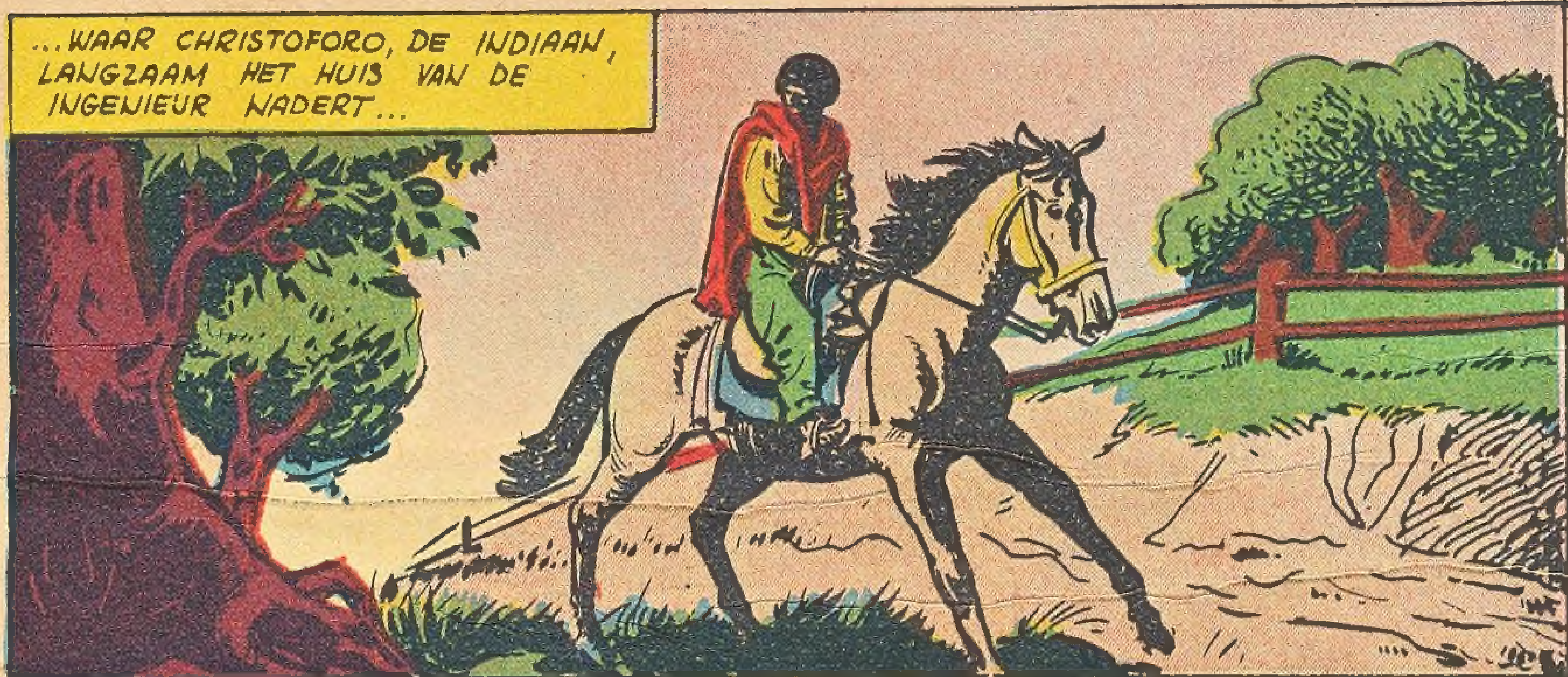

de BLAUWE SPERWER

door Sirius

IN DE DONKERE NACHT WORDT EEN AANSLAG VOORBEREID.

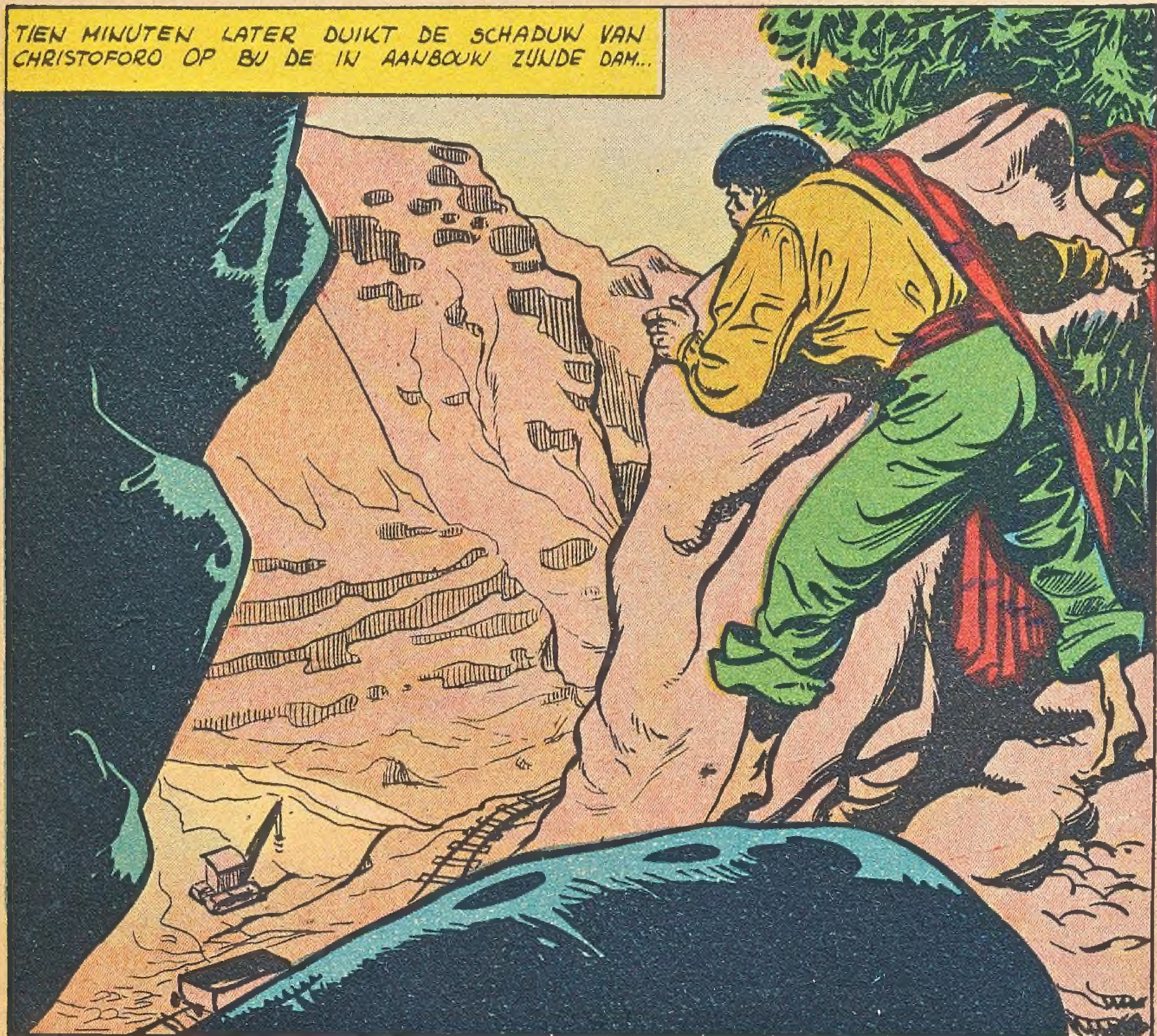
DYNAMIET

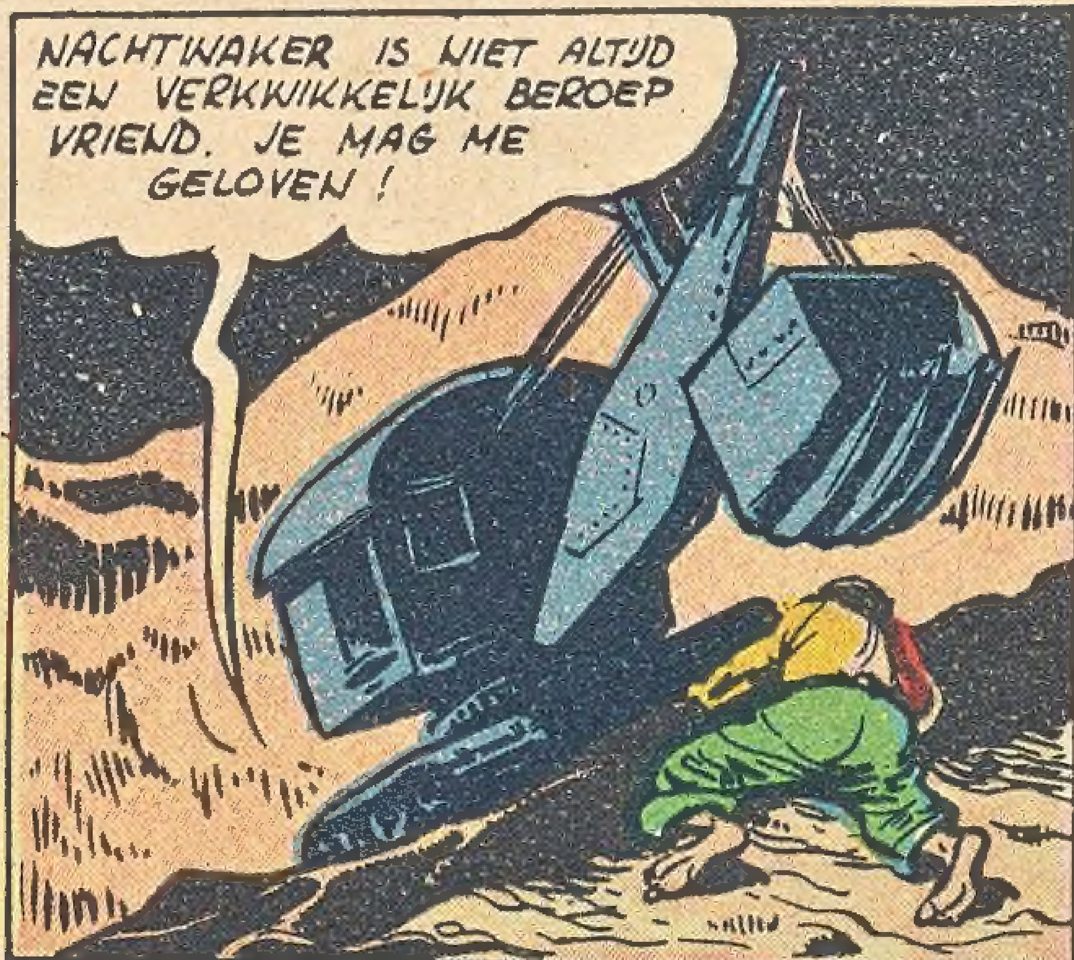

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
OM DE AANDACHT VAN DE PILOOT VAN HET VLIEGTUIG OP ZICH TE VESTIGEN, STEEKT KORDAAT DE VRACHTWAGEN IN BRAND.

IN EEN OMMEZIEN IS DE OMTREK HELDER VERLICHT DOOR DE BRANDENDE VRACHTWAGEN. EEN WOLK VAN VONKEN SCHIET OMHOOG IN DE DONKERE NACHT.

HET WAS ONZE ENIGE KANS !... GELUKKIG DAT ER NOG ZOVEEL OLIE EN BENZINE IN DE MOTOR WAS !...
MAAR.. HAT.. HATSJIE... JE BENT GEK !... WIJ ZIJN NAT EN HET IS KOUD, MAAR DAARVOOR DE WAGEN IN BRAND STEKEN VIND IK TOCH TE GEK !!

EN WE HEBBEN GEEN RADIO.. ALS WE HIER UIT GERAKEN MOGEN WE VAN GELUK SPREKEN !...
O!!... KIJK, KAPITEIN ! DAAR! VLAK VOOR ONS !...

VUUR! HET LIJKT WEL BRAND!..
IK ZOU LIEVER EEN VLIEGVELD ZIEN... WE ZULLEN EENS KIJKEN!...

DAAR!.. IS HET!
STOP!
?

DROMMELS !... EEN BRANDENDE VRACHTWAGEN! EN DIE WEG... MAAR DAT IS DE WEG NAAR HET ZUIDEN... WE ZIJN GERED !... WE KOMEN ER!
KAPITEIN HEB JE DIE DRIE MENSEN GEZIEN ?... ZE LIJKEN OM HULP TE ROEPEN...

EN DAN?... DENK JE SOMS DAT WE HIER KUNNEN LANDEN?... MAAR WEES GERUST... IK ZAL HEN NIET VERGETEN... VOOR HET OGENBLIK KUNNEN WE NIETS ANDERS DOEN DAN TRACHTEN DE BASIS TE BEREIKEN!
WAT ZAL ER VAN HEN GEWORDEN?..

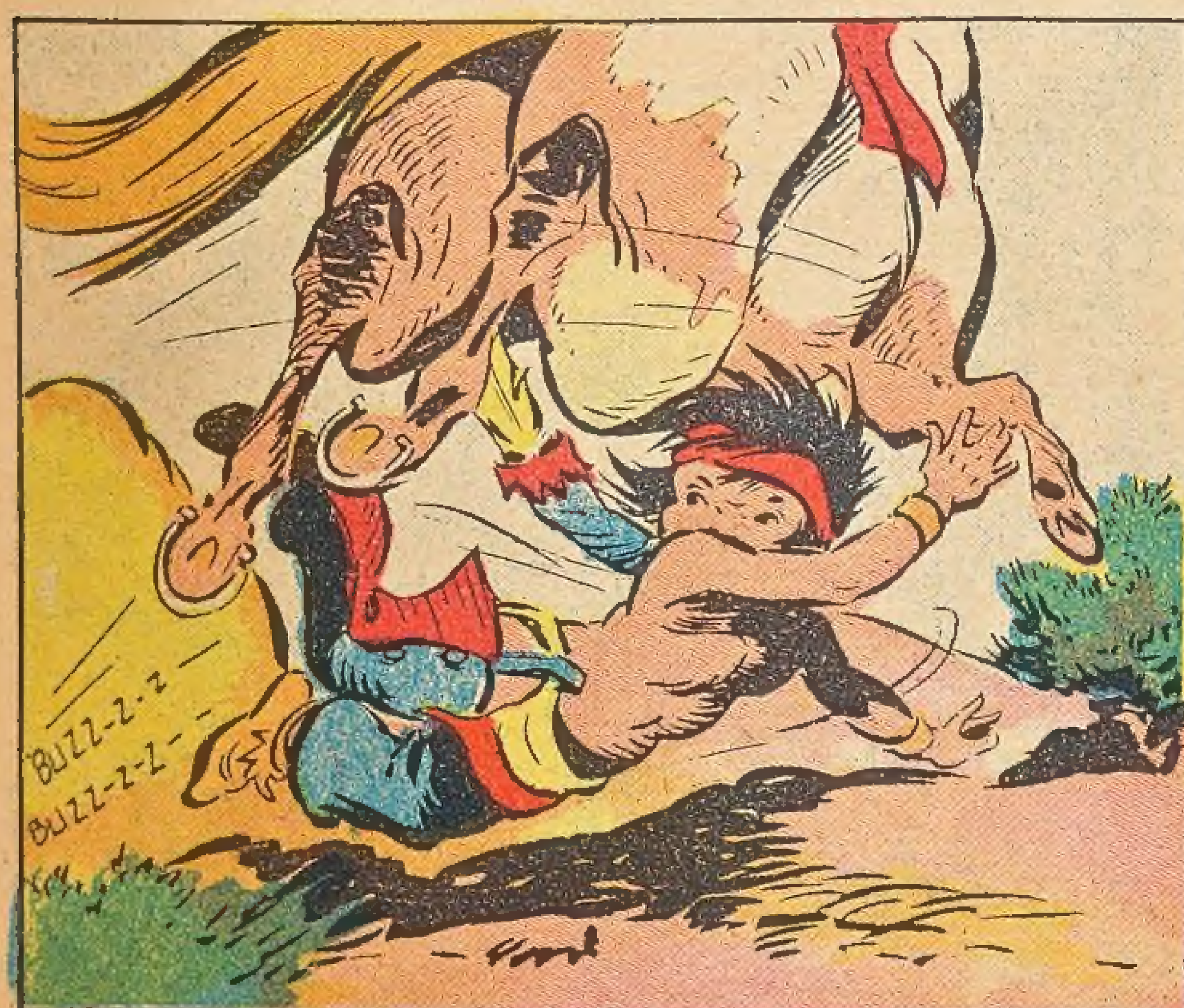

Spookt het werkelijk op het Kerkhof?

Natuurlijk weten jullie allemaal dat het er helemaal niet spookt. Er bestaan geen spoken.

Toch zijn er heel wat mensen die beweren dat ze in de buurt van 'n kerkhof blauwachtige vlammetjes hebben zien dansen. Anderen zouden eenzelfde verschijnsel hebben waargenomen in de buurt van moerassen...

Piet Kwabbernoot beweert dat zoiets louter inbeelding is, het resultaat van wat hij « overspannen romantische geesten » noemt. Zoals het meer gebeurt, heeft Piet ook deze keer... ongelijk.

Het is namelijk wetenschappelijk vastgesteld dat er in de buurt van kerkhoven en moerassen wèl van die vlammetjes kunnen voorkomen. Ze ontstaan door ontbranding van moerasgassen en phosphorwaterstof die zich ontwikkelen op plaatsen waar organische stoffen ontbinden, dus ook plaatsen zoals kerkhoven en poelen.

Die vlammetjes worden *dwaallichten* genoemd.

Het oude volksgeloof hield ze voor spoken of voor zielen van ongedoopte kinderen die op aarde bleven rondzwerven.

SURCOUF
DE KAPERSKONING

SURCOUF KEET DOOR EEN VRIENDELIJKE HANDELING HUN VIJANDIGHEID TE OVERWINNEN EN ZIJ SLAGEN ER IN WEER AAN BOORD TE GERAKEN.

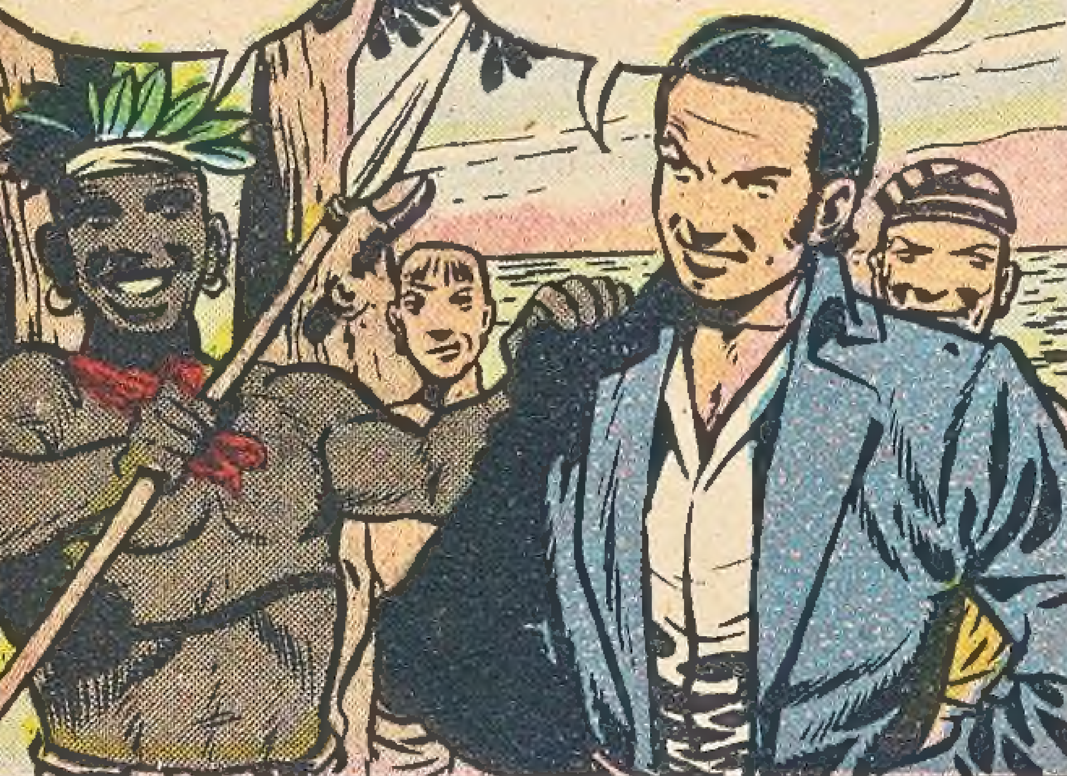

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.